

ບານອີມ - ເລກສາມ

ນິມິດ ແລະ ເວລາທີ່ກຳນົດໄວ້: ຄູ່ຂະໜານແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ

Jeff Pippenger

2025-02-28

ອຸປະມາເລື່ອງພົມມະຈາຣສິບຄົນໄດ້ຖືກຊຳຄັນຢ່າງຕັ້ງຕາມຕົວອັກສອນໃນປະຫວັດຂອງໜຶ່ງແສນສະໝັ້ນສີຟ້ນ. ພຣະທຳ Habakkuk ບົດທີສອງ ໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນໃຈກາງຂອງອຸປະມານັ້ນ ເມື່ອມັນລະບຸເຖິງນິມິດທີ່ກ່າວໃນຕອນສຸດທ້າຍ.

ຂ້າພະເຈົ້າຈະຢືນຢູ່ເທິງຍາມເຜົາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະຈະຂຶ້ນໄປຢູ່ເທິງຫໍຄອຍ,
ແລະຈະຄອຍເບິ່ງວ່າພຣະອົງຈະກ່າວຫຍັງແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະຂ້າພະເຈົ້າຈະຕອບຢ່າງໃດເມື່ອຖືກຕິຕອນ.
ແລະພຣະຢາເວໄດ້ຕອບຂ້າພະເຈົ້າ ແລະກ່າວວ່າ, ຈົ່ງຂຽນນິມິດນັ້ນໄວ້,
ແລະເຮັດໃຫ້ຊັດແຈ້ງເທິງແຜ່ນຈາລຶກ, ເພື່ອວ່າຜູ້ທີ່ອ່ານມັນຈະແລ່ນໄດ້.
ເພາະວ່ານິມິດນັ້ນຍັງມີໄວ້ສຳລັບເວລາທີ່ກຳນົດ, ແຕ່ໃນຕອນສຸດທ້າຍມັນຈະກ່າວ, ແລະຈະບໍ່ມີສາ:
ເຖິງແມ່ນວ່າມັນຊັກຊ້າ, ກໍຈົ່ງຄອຍຖ້າມັນ; ເພາະວ່າມັນຈະມາຢ່າງແນ່ນອນ, ມັນຈະບໍ່ຊັກຊ້າ. ຈົ່ງເບິ່ງ,
ຈົດວິນຍານຂອງຜູ້ທີ່ຢືນຢູ່ເທິງຍາມຂຶ້ນນັ້ນບໍ່ທ່ຽງຕັ້ງຢູ່ໃນຕົວເຂົາ:
ແຕ່ຄົນຊອບທຳຈະມີຊີວິດຢູ່ໃດຍຄວາມເຊື່ອຂອງຕົນ. ຮາບາກຸກ 2:1-4.

ຂໍ້ທີ່ຊາວເຈັດໃນດານເອນ 11 ຍັງໄດ້ລະບຸເຖິງ “ເວລາທີ່ກຳນົດໄວ້” ອີກດ້ວຍ.

ແລະໃຈຂອງກະສັດທັງສອງນີ້ຈະມຸ່ງໄປໃນການກຳນົດຮ້າຍ,
ແລະເຂົາທັງສອງຈະເວົ້າຄວາມຕົວະຢູ່ຕະດຽວກັນ; ແຕ່ມັນຈະບໍ່ຈະເລີນຜົນ:
ເພາະວ່າຈຸດຈົບນັ້ນຍັງຈະມາເຖິງຕາມເວລາທີ່ກຳນົດໄວ້. ດານເອນ 11:27.

“ນິມິດ” ຊຶ່ງຖືກສະຖາປະນາໂດຍໂຣມ ແມ່ນສຳລັບ “ເວລາທີ່ກຳນົດໄວ້”
ແລະກະສັດສອງອົງຜູ້ທີ່ມີໃຈມຸ່ງຈະກະທຳຄວາມຊົ່ວ ແລະເວົ້າຄຳມສາຢູ່ຕະດຽວກັນ
ບັງຊີເຄື່ອງໝາຍຕາມຄຳພະຍາກອນອັນໜຶ່ງ ຊຶ່ງມາເຖິງກ່ອນທີ່ນິມິດຈະ “ເວົ້າ.” ກ່ອນຮອດເວລາທີ່ກຳນົດໄວ້
ກະສັດສອງອົງເວົ້າ “ຄຳມສາ” ແລະເມື່ອນິມິດເວົ້າໃນເວລາທີ່ກຳນົດໄວ້ ມັນບໍ່ໄດ້ມີສາ. ເວລາທີ່ກຳນົດໄວ້ນັ້ນຄື
ກົດໝາຍວັນອາທິດໃນສະຫະລັດອາເມລິກາ,
ແລະການພົບກັນທີ່ໃຫ້ເກີດເລື່ອງໝາຍເລີ່ມຕົ້ນຂອງຊ່ວງເວລາຕາມຄຳພະຍາກອນ. “ນິມິດ”
ໄດ້ຮັບຄວາມສຳເລັດໃນປະຫວັດສາດທີ່ກົດໝາຍວັນອາທິດ,
ແຕ່ມັນຖືກສະຖາປະນາໄວ້ກ່ອນໜ້າກົດໝາຍວັນອາທິດ. ຂັ້ນຕອນກົດຊັດ
ເພາະບັນດາຜູ້ສັດຊື່ຖືກບອກໃຫ້ຄອຍຖ້ານິມິດ, ແລະພວກເຂົາຖືກບອກໃຫ້ປະກາດເຜີຍແຜ່ນິມິດ.
ພວກເຂົາຈະບໍ່ອາດປະກາດເຜີຍແຜ່ມັນລ່ວງໜ້າກ່ອນການສຳເລັດຂອງນິມິດ ຖ້ານິມິດຍັງບໍ່ໄດ້ຖືກສະຖາປະນາ.

ເຢເຣມີຍາເປັນຕົວແທນຂອງຜູ້ທີ່ “ຄອຍຖ້າ” ນິມິດນັ້ນ:

ຂ້າແຕ່ພຣະເຢເຢໜ້າ, ພຣະອົງຊົງຊາບທຸກສິ່ງ; ຂ້າຈົ່ງລະນຶກເຖິງຂ້ານ້ອຍ, ແລະຢູ່ມຢາມຂ້ານ້ອຍ,
ແລະຊົງແກ້ແຄ້ນແທນຂ້ານ້ອຍຕໍ່ບັນດາຜູ້ຂົ່ມເຫັງຂ້ານ້ອຍ;
ຂ້າຢ່າໄດ້ພາຂ້ານ້ອຍໄປເສຍໃນຄວາມອົດທົນຍາວນານຂອງພຣະອົງ; ຂ້າຊົງຮູ້ວ່າ ເພາະເຫັນແກ່ພຣະອົງ
ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮັບການຕິຕຽນ. ຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະອົງຖືກພົບເຫັນ, ແລະຂ້ານ້ອຍກໍໄດ້ກັບມາ;
ແລະພຣະທຳຂອງພຣະອົງເປັນຄວາມຊື່ນບານ ແລະເປັນຄວາມປັດຍິນດີແຫ່ງດວງໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍ:
ເພາະຂ້ານ້ອຍຖືກເອີ້ນຕາມພຣະນາມຂອງພຣະອົງ, ຂ້າແຕ່ພຣະເຢເຢໜ້າ ພຣະເຈົ້າຈອມໂຍທາ.
ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ນັ່ງຢູ່ໃນທ່າມກາງຊຸມນຸມຂອງບັນດາຄົນເຍາະເຍີ້ຍ, ທັງບໍ່ໄດ້ປັດຍິນດີ;

ຂ້ານອ້ອມນັ້ນຢູ່ຕາມລາຟັງເພາະພຣະທັດຂອງພຣະອົງ:

ເພາະພຣະອົງໄດ້ຊົງເຕັມຂ້ານອ້ອມດ້ວຍຄວາມຄັບແຄ້ນ. ເຫດໃດຄວາມເຈັບປວດຂອງຂ້ານອ້ອມຈຶ່ງເປັນນິດ, ແລະບາດແຜຂອງຂ້ານອ້ອມຈຶ່ງບໍ່ອາດຮັກສາໃຫ້ຫາຍໄດ້, ຊຶ່ງປະຕິເສດທີ່ຈະຮັບການຮັກສາ?

ພຣະອົງຈະເປັນເໝືອນຜູ້ຫລອກລວງແກ່ຂ້ານອ້ອມໂດຍສິ້ນເຊີງ, ແລະເປັນເໝືອນນ້ຳທີ່ເຫຼືອດແຫ້ງໄປບໍ່?

ເພາະສະນັ້ນ ພຣະເຢໂຫວາຕັດດັງນີ້ວ່າ, ຖ້າເຈົ້າຫັນກັບມາ ເຮົາກໍຈະນຳເຈົ້າກັບຄືນອີກ,

ແລະເຈົ້າຈະຢືນຢູ່ດ່ຽວເຮົາ: ແລະຖ້າເຈົ້າແຍກເອົາສິ່ງລ້ຳຄ່າອອກຈາກສິ່ງຕ່ຳຊ້າ,

ເຈົ້າຈະເປັນເໝືອນປາກຂອງເຮົາ: ໃຫ້ພວກເຂົາຫັນກັບມາຫາເຈົ້າ; ແຕ່ຢ່າໃຫ້ເຈົ້າຫັນກັບໄປຫາພວກເຂົາ.

ແລະເຮົາຈະກະທຳໃຫ້ເຈົ້າເປັນກຳແພງທອງສຳລັບອັນແຂງແຮງແກ່ຊົນຊາດນີ້:

ແລະພວກເຂົາຈະຕໍ່ສູ້ກັບເຈົ້າ, ແຕ່ພວກເຂົາຈະບໍ່ຊະນະເຈົ້າ: ເພາະເຮົາຢູ່ກັບເຈົ້າ ເພື່ອຊ່ວຍເຈົ້າໃຫ້ລອດ

ແລະເພື່ອຊ່ວຍກູ້ເຈົ້າ, ພຣະເຢໂຫວາຕັດດັງນີ້. ແລະເຮົາຈະຊ່ວຍກູ້ເຈົ້າໃຫ້ພົ້ນຈາກມືຂອງຄົນຊົວ,

ແລະເຮົາຈະໄຖ່ເຈົ້າໃຫ້ພົ້ນຈາກມືຂອງຄົນອຳມະຫົດ. ເຢເຣມຍິາ 15:15–21.

ກົດໝາຍວັນອາທິດໃນສະຫະລັດອາເມລິກາແມ່ນບ່ອນທີ່ສັນຍາລັກແຫ່ງ “ການລະນຶກເຖິງ” ຖືກປະທັບໄວ້.

ຢູ່ທີ່ນັ້ນ ວັນຊະບາໂຕທີ່ຕ້ອງຖືກລະນຶກເຖິງຢູ່ສະເໝີກາຍເປັນປະເດັນແຫ່ງການທົດສອບຂັ້ນສຸດທ້າຍ. ຢູ່ທີ່ນັ້ນ

ຍິ່ງໃສເພນີແຫ່ງເມືອງເທເຣ ຜູ້ທີ່ຄືຍຖືກຫຼົງລົງ ຖືກລະນຶກເຖິງອີກ. ຢູ່ທີ່ນັ້ນ

ພຣະເຈົ້າຊົງລະນຶກເຖິງບາບທັງຫຼາຍຂອງບາບີລອນ ແລະຊົງພິພາກສານາງເປັນສອງເທົ່າ.

ໝູ່ໝາຍທີ່ການເວົ້າຕັ້ງຢູ່ນັ້ນ ແມ່ນກົດໝາຍວັນອາທິດໃນສະຫະລັດອາເມລິກາ, ເພາະວ່າໃນຈຸດນັ້ນ

ສັດຮ້າຍຈາກແຜ່ນດິນໂລກ “ເວົ້າ” ດຸດງົມງກອນ. ທີ່ໝູ່ໝາຍດຽວກັນນັ້ນ

ລາວເປັນຄຳພະຍາກອນຂອງບາລາອາມກໍ “ເວົ້າ” ເຊັ່ນກັນ. ເມື່ອໂຢຮັນຜູ້ໃຫ້ບັບຕີສະມາເກດີ ບໍດີາຂອງທ່ານຄື

ຊາຄາຣີຍາ ຜູ້ຊົງໄດ້ຖືກຈຳກັດບໍ່ໃຫ້ເວົ້າໂດຍພຣະເຈົ້າ ກໍ “ເວົ້າ” ຂຶ້ນ.

ແລະເຫດການກໍເກີດຂຶ້ນວ່າ ໃນວັນທີ່ເປດ ພວກເຂົາໄດ້ມາເພື່ອຂລົບເນື້ອເດັກນ້ອຍ;

ແລະພວກເຂົາໄດ້ເອີ້ນລາວວ່າ ຊາຄາຣີຍາ ຕາມຊື່ຂອງບໍດີາຂອງລາວ. ແຕ່ມານດາຂອງລາວຕອບວ່າ,

ບໍ່ແມ່ນ; ແຕ່ລາວຈະຖືກເອີ້ນວ່າ ໂຢຮັນ. ແລະພວກເຂົາກ່າວແກ່ນາງວ່າ,

ບໍ່ມີຜູ້ໃດໃນວັງຍາດຂອງເຈົ້າທີ່ຖືກເອີ້ນດ້ວຍຊື່ນີ້. ແລະພວກເຂົາໄດ້ຮັດເຄື່ອງໝາຍໃຫ້ແກ່ບໍດີາຂອງລາວ

ເພື່ອຖາມວ່າ ລາວບາດຖະໜາໃຫ້ເອີ້ນເດັກນັ້ນວ່າຢ່າງໃດ. ແລະລາວໄດ້ຂໍແຜ່ນຂຽນ ແລະຂຽນລົງວ່າ,

ຊື່ຂອງລາວຄືໂຢຮັນ. ແລະພວກເຂົາທັງປວງກໍປະຫລາດໃຈ. ໃນທັນໃດນັ້ນ ປາກຂອງລາວກໍເປີດອອກ

ແລະລົງຂອງລາວກໍຖືກປິດປ່ອຍ, ແລະລາວໄດ້ເວົ້າ ແລະສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າ. ລູກາ 1:59–64.

ໃນເວລາທີ່ກົດໝາຍວັນອາທິດໃນສະຫະລັດອາເມລິກາຖືກປະກາດໃຊ້,

ບາດແຜທີ່ຖືກຕາຍຂອງສັນຕະປາປາຈະຖືກຮັກສາໃຫ້ຫາຍ,

ແລະນາງກໍກາຍເປັນອານາຈັກທີ່ເປດທີ່ມາຈາກເຈັດ, ເມື່ອສະຫະລັດອາເມລິກາ, ຊຶ່ງປະທານາທິບໍດີ Donald

Trump ຂອງມັນເປັນປະທານາທິບໍດີຄົນທີ່ເປດທີ່ມາຈາກເຈັດ. ໃນຈຸດເວລາດຽວກັນນັ້ນ,

ໜຶ່ງແສນສີໝືນສີພັນຈະຖືກຊຶ້ນເປັນທຸງໝາຍ.

ໜຶ່ງແສນສີໝືນສີພັນແມ່ນຄຣິສຕະຈັກທີ່ເປດທີ່ມາຈາກເຈັດ. ໃນເວລາມີກົດໝາຍວັນອາທິດ,

ເລກເປດຖືກໝາຍໄວ້, ແລະໃນວັນທີ່ເປດນັ້ນເອງທີ່ John ໄດ້ຮັບພິທີຕັດ ແລະ Zacharias ໄດ້ກ່າວຂຶ້ນ.

Zacharias ຫມາຍເຖິງວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ “ຈົດຈຳ.” ກົດໝາຍວັນອາທິດເປັນຂອງບອມຂອງວັນຊະບາໂຕທີ່ເທຈົງ

ຊົງຕ້ອງຖືກ “ຈົດຈຳ.” ໃນເວລາມີກົດໝາຍວັນອາທິດ, ໃສເພນີແຫ່ງ Tyre ຖືກ “ຈົດຈຳ.”

ກໍແມ່ນໃນເວລາມີກົດໝາຍວັນອາທິດນັ້ນເອງທີ່ພຣະເຈົ້າ “ຈົດຈຳ” ບາບທັງຫຼາຍຂອງ Babylon

ແລະຊົງເພີ່ມພູນການພິພາກສາຂອງນາງເປັນສອງເທົ່າ.

ເຢເຣມຍິາເປັນຕົວແທນຂອງຜູ້ທີ່ໄດ້ປະສົບກັບຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດ ແລະ ຜູ້ທີ່ຄອຍຖ້ານມິດນັ້ນຊົງຊັກຊ້າ.

ທ່ານເປັນຕົວແທນຂອງບັນດາຜູ້ຊື້ສັດ ຜູ້ທີ່ກາຍເປັນພຣະໂອດຂອງພຣະເຈົ້າໃນເວລາທີ່ກຳນົດໄວ້

ເມື່ອນິມິດນັ້ນເວົ້າ ແລະ ບໍ່ມຸສາ. ນິມິດທີ່ເວົ້າໃນເວລາທີ່ກຳນົດໄວ້ນັ້ນ ມີເຫດການນຳໜ້າຄື

ກະສັດສອງອົງເວົ້າຄວາມຕົວະໃສ່ກັນຢູ່ໃຕ້ຕະດຽວ. ເຫດການນັ້ນເກີດຂຶ້ນກ່ອນກົດໝາຍວັນອາທິດ ແລະ ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງບາກົດຢູ່ໃນປະຫວັດຂອງ Panium ດັ່ງທີ່ໄດ້ວາງໄວ້ໃນຂໍ້ທັບສາມຫາສິບຫ້າ ຊຶ່ງເປັນຊ່ວງເວລາດຽວກັນທີ່ “ພວກໂຈນຂອງປະຊາຊົນ” ສະຖາປະນາ “ນິມິດ.”

ແລະໃນເວລາເຫຼົ່ານັ້ນ ຈະມີຫຼາຍຄົນລຸກຂຶ້ນຕໍ່ຕ້ານກະສັດແຫ່ງທິດໃຕ້;
ອີກທັງພວກຄົນບຸນສະດົມໃນໝູ່ຊົນຂອງເຈົ້າ ຈະຍົກຕົນຂຶ້ນເພື່ອສະຖາປະນານິມິດ;
ແຕ່ພວກເຂົາຈະລົ້ມລົງ. ດານເຮອນ 11:14.

“ພວກໂຈນ” ແມ່ນໂຮມ, ແລະໂຮມໃນວັນສຸດທ້າຍກໍຄື ຄາທອລິກ. ສັນຕະປາປາສະຖາປະນານິມິດນັ້ນ, ແລະທ່ານກະທຳເຊັ່ນນັ້ນໃນຊ່ວງເວລາກ່ອນກົດໝາຍວັນອາທິດ.
ທ່ານກະທຳເຊັ່ນນັ້ນໂດຍການເຂົ້າແຊກແຊງໃນຍຸດທະການແຫ່ງ Panium ທີ່ Trump ເປັນຜ່າຍຊະນະ Putin.
ຍຸດທະການນັ້ນເກີດຂຶ້ນໃນປີ 200 BC,
ເຊິ່ງເປັນບົດຮຽນກັນທີ່ໂຮມນອກສາສະໜາເຂົ້າສູ່ປະຫວັດສາດຄຳພະຍາກອນ. Pompey the Great ໄດ້ຮຸກຮ້າຍ
Jerusalem ໃນປີ 63 BC. ເຫດການນີ້ເກີດຂຶ້ນໃນລະຫວ່າງການທັບທວນຂອງທ່ານໃນພາກຕາເວັນອອກ,
ເມື່ອທ່ານເຂົ້າແຊກແຊງໃນສົງຄາມກາງເມືອງລະຫວ່າງພັນອັງ Hasmonean ຄື Hyrcanus II ແລະ
Aristobulus II. Pompey ເຂົ້າຂ້າງ Hyrcanus II, ບົດລ້ອມ Jerusalem,
ແລະໃນທີ່ສຸດກໍຍຶດເອົາເມືອງໄດ້ຫຼັງຈາກການປົດລ້ອມເປັນເວລາສາມເດືອນ.
ສິ່ງນີ້ເປັນເຄື່ອງໝາຍເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດຂອງເອກະລາດຂອງຢູເດຍ
ແລະເປັນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນແຫ່ງການຄວບຄຸມຂອງໂຮມເໜືອພາກພື້ນນັ້ນ,
ຊຶ່ງຕໍ່ມາຈະກາຍເປັນແຂວງໜຶ່ງພາຍໃຕ້ການປົກຄອງຂອງໂຮມ.

ກ່ອນກົດໝາຍວັນອາທິດ ສັນຕະປາປາໄດ້ເຂົ້າແຊກໃນປະຫວັດສາດທີ່ກ່ຽວເນື່ອງກັບຍຸດທະການບານຽມ.
ເມື່ອທ່ານເຂົ້າສູ່ປະຫວັດສາດແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ ການບາກົດຂຶ້ນຂອງທ່ານໄດ້ສະຖາປະນານິມິດນັ້ນ;
ຄືນິມິດທີ່ຍັງຈະ “ກ່າວ” ໃນ “ເວລາທີ່ກຳນົດໄວ້” ຂອງກົດໝາຍວັນອາທິດໃນສະຫະລັດອາເມຣິກາ. “ນິມິດ”
ທີ່ຊັກຊ້ານັ້ນ ແມ່ນການທຳນາຍທີ່ຜິດພາດ
ຊຶ່ງໄດ້ໝາຍເຖິງຈຸດເລີ່ມຕົ້ນແຫ່ງເວລາແຫ່ງການຊັກຊ້າໃນຄຳອະນຸຍາດເລື່ອງພົມມະຈາຣີສິບຄົນ. ມັນຍັງໄດ້ໝາຍ
ເຖິງການມາເຖິງຂອງທູດສະຫວັນອົງທີ່ສອງໃນບັນດາທູດສະຫວັນສາມອົງແຫ່ງພຣະນິມິດບົດທັບສິບສີ່.
ການທຳນາຍທີ່ຜິດພາດອັນໜຶ່ງ ຊຶ່ງໄດ້ນຳເຂົ້າສູ່ຊ່ວງເວລາແຫ່ງການຄອຍຖ້າ ແລະເປັນການໝູນໃຈໃຫ້
“ຄອຍຖ້າ” ການສຳເລັດຜົນຂອງມັນ ເຖິງແມ່ນວ່າມັນໄດ້ຊັກຊ້າ.

ໃນປະຫວັດສາດຂອງຂະບວນການ Millerite ໄລຍະເວລາແຫ່ງການຊັກຊ້າໄດ້ສິ້ນສຸດລົງທີ່ການປະຊຸມຄ້າຍເມືອງ
Exeter ນັບແຕ່ວັນທີ 12 ຫາວັນທີ 17 ສິງຫາ 1844. ຄວາມຜິດຫວັງອັນເກີດຂຶ້ນຈາກຄຳພະຍາກອນທີ່ລົ້ມເຫຼວ
ໄດ້ນຳເຂົ້າສູ່ໄລຍະເວລາແຫ່ງການຄອຍຖ້າ
ຊຶ່ງຖືກກຳນົດໄວ້ເພື່ອເຮັດໃຫ້ລັກສະນະນີໄສສຳເລັດສົມບູນໃນພວກພົມມະຈາຣີສອງຈຳພວກ,
ແລະຕໍ່ມາຈຶ່ງມີການອະທິບາຍຄຳພະຍາກອນທີ່ຄົບຖ້ວນນັ້ນ. ຄຳອະທິບາຍທີ່ Exeter
ໄດ້ຊີ້ບອກລາຍລະອຽດຕ່າງໆທີ່ກ່ຽວເນື່ອງກັບນິມິດເມື່ອມັນສຳເລັດເປັນຈິງ.
ລັກສະນະດຽວກັນນັ້ນກໍສາມາດສັງເກດເຫັນໄດ້ໃນພຣະທຳມັດທາຍ ບົດທີ 16
ເມື່ອພຣະຄຣິດໄດ້ນຳພວກສາວົກຂອງພຣະອົງໄປຍັງ Caesarea Philippi. ນັບແຕ່ຈຸດນັ້ນເປັນຕົ້ນໄປ
ພຣະຄຣິດໄດ້ສອນພວກສາວົກໂດຍກົງວ່າຈະມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນທີ່ມັກກາງແຂນ.

ນັບແຕ່ເວລານັ້ນເປັນຕົ້ນມາ ພຣະເຢຊູຊົງເລີ່ມສຳແດງໃຫ້ພວກສາວົກຂອງພຣະອົງຮູ້ວ່າ
ພຣະອົງຈຳເປັນຕ້ອງໄປຍັງນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ແລະທົນທຸກຫຼາຍປະການຈາກພວກຜູ້ເຖົ້າ
ພວກຫົວໜ້າປະໂຮຫຼີດ ແລະພວກທຳມະຈານ ແລະຖືກຂ້າເສຍ ແລະໃນວັນທີສາມຈະຖືກໃຫ້ຟື້ນຄືນມາອີກ.
ມັດທາຍ 16:21

ຄວນສັງເກດວ່າ ຂໍ້ພຣະຄຳພິຫາກໄດ້ອ້າງເຖິງນັ້ນ ຢູ່ລະຫວ່າງເຫດການທີ່ພຣະເຢຊູຊົງຊີ້ບອກວ່າ
ເປັນໄຕໂດຣັບການຊົງນຳຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ໃນການຮັບຮູ້ພຣະເຢຊູວ່າເປັນພຣະຄຣິດ
ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່ ຈາກນັ້ນ
ເມື່ອພຣະຄຣິດຊົງເລີ່ມສອນພວກເຂົາເຖິງກາງແຂນທີ່ຈະມາເຖິງ ເປັນໄຕໂດຣັດຄຳນຳຂ່າວສານນັ້ນ
ແລະພຣະຄຣິດຊົງເອີ້ນເປັນໄຕວ່າ ຊາຕານ. ຂ່າວສານທີ່ຖືກເປີດຜະນຶກ ເມື່ອນິມິດໄດ້ຮັບການສະຖາປະນາແລ້ວ
ກໍໃຫ້ເກີດຜູ້ນະມັດສະການສອງຈຳພວກ ໂດຍທັງສອງຈຳພວກນັ້ນຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍເປັນໄຕ.

ເມືອງ Caesarea Philippi ແມ່ນ Panium,
ແລະທັງສອງນີ້ນຳໄປສູ່ເວລາທີ່ກຳນົດໄວ້ຂອງໄມ້ກາງແຂນໃນເສັ້ນປະຫວັດຂອງພຣະຄຣິດ, ຄົວໜ້າ 22 ຕຸລາ
1844 ໃນປະຫວັດຂອງຂະບວນການ Millerite, ແລະກົດໝາຍວັນອາທິດໃນປັດຈຸບັນ. Panium, Caesarea
Philippi ແລະ Exeter camp meeting ແມ່ນຫຼັກໝາຍທາງຄຳພະຍາກອນອັນດຽວກັນ. ທີ່ຫຼັກໝາຍນີ້ເຮົາ
ນິມິດໄດ້ຮັບການສະຖາປະນາຂຶ້ນ ໂດຍການນຳສັນຕະປາປາເຂົ້າມາໃນເລື່ອງລາວ.
ການສະຖາປະນານິມິດເກີດຂຶ້ນກ່ອນເວລາທີ່ກຳນົດໄວ້, ເພາະວ່າ Caesarea Philippi
ເກີດຂຶ້ນກ່ອນໄມ້ກາງແຂນ, Exeter camp meeting ເກີດຂຶ້ນກ່ອນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844, ແລະ Panium
ໃນປີ 200 BC ເກີດຂຶ້ນກ່ອນທີ່ Pompey ຈະພິຊິດເຢຣູຊາເລມໃນປີ 63 BC.
ໃນໄລຍະໜຶ່ງກ່ອນກົດໝາຍວັນອາທິດໃນສະຫະລັດອາເມລິກາ, ສັນຕະປາປາ, ຜູ້ຊົງເປັນຍິງໃສເພນີເຕງ Tyre,
ຈະເຂົ້າສູ່ປະຫວັດຄຳພະຍາກອນຢ່າງເປີດເຜີຍ. ເມື່ອລາວເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ ນິມິດກໍຈະຖືກສະຖາປະນາຂຶ້ນ.

ນິມິດນັ້ນຖືກສະຖາປະນາໄວ້ໃນສົງຄາມຕົວແທນຄັ້ງທີສາມຂອງບົດທີ່ສິບເອັດ.
ສົງຄາມຕົວແທນຄັ້ງທຳອິດເປັນພາບປະກອບຂອງສົງຄາມຕົວແທນຄັ້ງສຸດທ້າຍ, ດັ່ງນັ້ນ
ສົງຄາມຕົວແທນຄັ້ງສຸດທ້າຍຈະມີລັກສະນະທາງຄຳພະຍາກອນຢ່າງດຽວກັນກັບຄັ້ງທຳອິດ. ກະສັດແຫ່ງທິດໃຕ້,
ຊົງຖືກແທນໂດຍຊື່ Vladimir, ອັນມີຄວາມໝາຍວ່າຜູ້ປົກຄອງຂອງຊຸມຊົນ,
ຖືກກວາດລ້າງໄປໂດຍຜ່ານພັນທະມົດລະຫວ່າງສັນຕະປາປາແລະປະທານາທິບໍດີແຫ່ງສະຫະລັດອາເມລິກາ.
ສັນຕະປາປາອົງສຸດທ້າຍຈະເປັນອົງທີ່ແປດຊົງມາຈາກເຈດ, ຕາມການສຳເລັດຄົບຖ້ວນຂອງ Revelation
seventeen, ແລະປະທານາທິບໍດີຄົນສຸດທ້າຍກໍຈະເປັນຄົນທີ່ແປດຊົງມາຈາກເຈດ,
ເຊັ່ນດຽວກັນກັບທຸງນຳຂອງຄົນທັງໝົດແສນສີໝູ່ນີ້ສິ້ນ.

ຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງສັນຕະປາປາກັບປະທານາທິບໍດີໃນເບື້ອງຕົ້ນນັ້ນເປັນ "ພັນທະມົດລັບ,"
ແລະພັນທະມົດຂອງປະທານາທິບໍດີອົງທີ່ແປດ ແລະອົງສຸດທ້າຍກັບສັນຕະປາປາກໍຈະເປັນ "ຄວາມລັບ"
ເຊັ່ນກັນ, ເພາະວ່າໃນຊ່ວງເວລານີ້ ຍິງໃສເພນີເຕງເມືອງຕີເຣ ໃນຄວາມໝາຍແຫ່ງຄຳພະຍາກອນນັ້ນ
"ຖືກລົ້ມ." ພັນທະມົດລະຫວ່າງ Reagan ແລະ Pope John Paul II ເປັນຄວາມລັບ, ແຕ່ໃນເວລາດຽວກັນ
ສັນຕະປາປາກໍໄດ້ກ້າຍເປັນໃບໜ້າທີ່ຜູ້ຄົນຈື່ຈຳໄດ້ຫຼາຍທີ່ສຸດໃນໂລກ. ສົງຄາມ "ຖືກລົ້ມ"
ກ່ຽວກັບຍິງໃສເພນີເຕງເມືອງຕີເຣ ຜູ້ທີ່ກະທຳການຜິດປະເພນີກັບກະສັດທັງຫລາຍແຫ່ງໂລກ
ຄືລັກສະນະສະເພາະປະການໜຶ່ງຂອງລະບົບສັນຕະປາປາ
ຊົງຮວບຮວມບາບທັງບວງຂອງນາງເຂົ້າໄວ້ໃນໝວດດຽວຂອງການກະບົດ. ລັກສະນະນັ້ນຄື
ການອ້າງຂອງຄຣິສຕະຈັກຄາທອລິກວ່າຕົນມີ "ຄວາມບໍ່ອາດຜິດພາດໄດ້." ຂໍ້ເທັດຈິງນີ້ສຳຄັນຢ່າງຍິ່ງທີ່ຈະເຫັນ,
ດັ່ງນັ້ນບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຈະບົດບົດຄວາມນີ້ດ້ວຍບົດໜຶ່ງຈາກ Sister White.
ພວກເຮົາຈະສືບຕໍ່ແນວຄວາມຄິດເຫລົ່ານີ້ໃນບົດຄວາມຖັດໄປ, ແຕ່ໃນຂະນະທີ່ທ່ານອ່ານບົດຕໍ່ໄປນີ້ຈາກ The
Great Controversy, ຈົ່ງຈື່ໄວ້ວ່າເກຣີບສະມາຊິກທຸກຄົນໃນຄະນະລັດຖະມົນຕີຂອງ Trump ເປັນ Roman
Catholic, ພ້ອມທັງມີການປະສົມຂອງ Pentecostalism ແລະອິດທິພົນທີ່ປະກົດຢູ່ຕະຫລອດຈາກ Franklin
Graham ຜູ້ຊົງເມື່ອໄມ້ດິນມານີ້ໄດ້ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການອະທິຖານສາທາລະນະເພື່ອຕໍ່ຕ້ານພະຄຣິດແຫ່ງຄຳພະຍາ
ກອນໃນພຣະຄຳພີ.

“ເສລີພາບແຫ່ງຈິດສຳນຶກກຳລັງຖືກຄຸກຄາມ”

“ໃນປັດຈຸບັນ ພວກໂປເຕສະແຕນໄດ້ມາຮັບໂຮມນັ້ນຍິນດີດ້ວຍຄວາມນິຍົມຍິນດີຫຼາຍກວ່າໃນປັດຈຸບັນ.
ໃນບັນດາປະເທດທີ່ອາໄຫລົກບໄດ້ຢູ່ໃນຖານະມີອຳນາດເຫນືອກວ່າ,
ແລະພວກສັດທາປາປາກຳລັງດຳເນີນແນວທາງປະນີປະນອມເພື່ອຈະໄດ້ຮັບອິດທິພົນ, ກຳລັງເກີດມີຄວາມບໍ່
ໃສໃຈເພີ່ມຂຶ້ນຕໍ່ບັນດາຫຼັກຄຳສອນທີ່ເຍກຄຣິດຈັກຜ່າຍປະຕິຮູບອອກຈາກລຳດັບຊັ້ນຂອງສັນຕະປາປາ;
ແນວຄວາມຄິດໜຶ່ງກຳລັງແຜ່ຫຼາຍຂຶ້ນວ່າ ເມື່ອວ່າກັນແທ້ແລ້ວ
ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ແຕກຕ່າງກັນກວ່າງຂວາງບານນັ້ນໃນບັນດາປະເດັນສຳຄັນຍິ່ງຂອງຄວາມເຊື່ອ
ດັ່ງທີ່ເຄີຍເຂົ້າໃຈກັນມາ, ແລະວ່າການຍອມຮັບເພີ່ມອີກພຽງເລັກນ້ອຍຈາກຜ່າຍພວກເຮົາຈະນຳພາໃຫ້
ວກເຮົາເຂົ້າໃຈກັບໂຮມໄດ້ດີຂຶ້ນ. ຄັ້ງໜຶ່ງ
ພວກໂປເຕສະແຕນເຄີຍໃຫ້ຄຳສັ່ງແກ່ເສລີພາບແຫ່ງຈິດສຳນຶກ ຊຶ່ງໄດ້ມາດ້ວຍການຊີ້ວ່າແຕ່ງຕັ້ງ.
ພວກເຂົາສອນລູກຫຼານໃຫ້ກັງດຸຊັງລະບົບປາປາ
ແລະຖືວ່າການສະແຫວງຫາຄວາມປອດໄພກັບໂຮມເປັນການບໍ່ສັດຊື່ຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ແຕ່ບັດນີ້
ຄວາມຄິດເຫັນທີ່ຖືກສະແດງອອກແຕກຕ່າງໄປຢ່າງກວ້າງພຽງໃດ!”

“ບັນດາຜູ້ປົກປ້ອງລະບົບສັນຕະປາປາອ້າງວ່າ ຄຣິດຈັກໄດ້ຖືກໃສ່ຮ້າຍ,
ແລະໂລກໂປເຕສະແຕນກໍມີແນວໃນມັນຈະຍອມຮັບຄຳກ່າວນັ້ນ. ຫຼາຍຄົນຍິນດີວ່າ
ການພິພາກສາຄຣິດຈັກໃນປັດຈຸບັນໂດຍອີງໃສ່ຄວາມຊົ່ວຊ້ຳແລະຄວາມໄຮ້ເຫດຜົນອັນນຳຂີ້ຂະແຫຼງ ທີ່ເຄີຍ
ເປັນເຄື່ອງໝາຍແຫ່ງການປົກຄອງຂອງນາງໃນຊ່ວງຫຼາຍສັດຕະວັດແຫ່ງຄວາມບໍ່ຮູ້ແລະຄວາມມືດມົນນັ້ນ
ເປັນສິ່ງບໍ່ຍຸດຕິທຳ. ພວກເຂົາແກ້ຕົວໃຫ້ແກ່ຄວາມໃຫດຮ້າຍອັນນຳສະພິກວິຂອງນາງ
ໂດຍຖືວ່າເປັນຜົນອັນເກີດຈາກຄວາມບໍ່ເຖືອນແຫ່ງຍຸກສະໄໝນັ້ນ
ແລະອ້າງວ່າອິດທິພົນແຫ່ງອາລະຍະທຳສະໄໝໃໝ່ໄດ້ປ່ຽນແປງທັດສະນະຂອງນາງແລ້ວ.”

“ບຸກຄົນເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ຫຼົງລົງຂ້ອງຄວາມບໍ່ຜິດພາດທີ່ອຳນາດອັນຈອງຫຼອນໄດ້ຍົກຂຶ້ນຕະຫຼອດແບດຣ໌ອ້
ຍປີແລ້ວບໍ່? ຂໍ້ອ້າງນີ້ອາດຖືກລະຖິ້ມບໍ່; ກົງກັນຂ້າມ ໃນສັດຕະວັດທີສິບເກົ່າ
ມັນໄດ້ຖືກຍືນຍັນຢ່າງແນ່ນອນຍິ່ງກວ່າເກົ່າ. ເມື່ອໂຮມປະກາດວ່າ ‘ຄຣິດຈັກບໍ່ເຄີຍຜິດພາດ;
ແລະຕາມພຣະຄຳພີ ມັນກໍຈະບໍ່ຜິດພາດອີກເລີຍ’ (John L. von Mosheim, Institutes of
Ecclesiastical History, book 3, century II, part 2, chapter 2, section 9, note 17),
ນາງຈະປະຖົມຫຼັກການທີ່ໄດ້ກຳກັບແນວທາງຂອງນາງໃນຍຸກສະໄໝອັນຜ່ານມາໄດ້ແນວໃດ?”

“ຄຣິດຕະຈັກຂອງສັນຕະປາປາຈະບໍ່ຍອມສະລະການອ້າງສິດວ່າຕົນບໍ່ຜິດພາດເປັນອັນຂາດ.
ທຸກສິ່ງທີ່ນາງໄດ້ກະທຳໃນການຂົ່ມເຫັງຜູ້ທີ່ປະຕິເສດຄຳສອນຂອງນາງ ນາງຖືວ່າເປັນສິ່ງຖືກຕ້ອງ;
ແລະຖ້າມີໂອກາດຖືກສະເໜີຂຶ້ນ ນາງຈະບໍ່ຮັດການກະທຳຢ່າງດຽວກັນຊ້ຳອີກດອກຫຼີ
ຈົ່ງໃຫ້ຂໍ້ຈຳກັດທີ່ບໍ່ດົນລົດຖະບານຜ່າຍໂລກໄດ້ກຳນົດໄວ້ຖືກຍົກອອກໄປ
ແລະໃຫ້ໂຮມຖືກຟື້ນຄືນສູ່ອຳນາດເດີມຂອງນາງ
ແລ້ວການຟື້ນຄືນຢ່າງວ່ອງໄວຂອງອຳນາດກົດຂີ່ແລະການຂົ່ມເຫັງຂອງນາງກໍຈະເກີດຂຶ້ນ.”

“ນັກຂຽນຜູ້ໜຶ່ງທີ່ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກດີ
ໄດ້ກ່າວໄວ້ດັ່ງນີ້ກ່ຽວກັບທຳທີ່ຂອງລຳດັບຊັ້ນສັນຕະປາປາຕໍ່ເສລີພາບແຫ່ງມະໃນທຳ, ແລະກ່ຽວກັບອັນຕະລາຍ
ຕ່າງໆທີ່ຄຸກຄາມສະຫະລັດເປັນພິເສດອັນເນື່ອງມາຈາກຄວາມສຳເລັດແຫ່ງນະໂຍບາຍຂອງນາງ:
‘ມີຫຼາຍຄົນທີ່ພ້ອມຈະຖືວ່າ ຄວາມຫວາດກົວໃດໆຕໍ່ Roman Catholicism ໃນສະຫະລັດ
ເປັນຜົນຂອງອະຄະຕິ ທີ່ຄວາມເປັນເດັກນ້ອຍທາງຄວາມຄິດ.
ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນບໍ່ເຫັນອັນໃດໃນລັກສະນະແລະທຳທີ່ຂອງ Romanism
ທີ່ເປັນບໍລິເວນປົກຄອງສະຖາບັນເສລີຂອງພວກເຮົາ,
ຫຼືພົບເຫັນອັນໃດທີ່ເປັນລາງບອກເຫດອັນນຳວິຕົກໃນການເຕີບໂຕຂອງມັນ. ດັ່ງນັ້ນ
ໃຫ້ພວກເຮົາທຳການປຸງທຽບຫຼັກການພື້ນຖານບາງປະການແຫ່ງລັດຖະບານຂອງພວກເຮົາ

ກັບຫຼັກການຂອງສາສນາຈັກກາໂຕລິກເສຍກ່ອນ.”

“ລັດຖະທຳມະນູນແຫ່ງສະຫະລັດອາເມລິກາຮັບປະກັນເສສິພາບແຫ່ງຈິດສຳນຶກ. ບໍ່ມີສິ່ງໃດຈະລ້ຳຄ່າກວ່າ ຫຼື ເປັນພື້ນຖານຍິ່ງກວ່ານີ້. ພະສັນຕະປາປາ Pius IX, ໃນສານຕາສົງ Encyclical ຂອງພະອົງ ລົງວັນທີ 15 ສົງຫາ 1854, ໄດ້ກ່າວວ່າ: ‘ຄຳສອນ ຫຼື ຄຳເວົ້າອັນຫຼົງຜິດແລະໄຮ້ເຫດຜົນ ທີ່ກ່າວບໍ່ອີງກັບເສສິພາບແຫ່ງຈິດສຳນຶກ ເປັນຄວາມຜິດພາດອັນເປັນພຶດຊະຍາທຶສຸດ—ເປັນໂລກລະບາດທີ່ ເໝາະແກ່ການຢ້ານກົວຍິ່ງກວ່າສິ່ງອື່ນໃດທັງໝົດໃນລັດ.’ ພະສັນຕະປາປາພະອົງດຽວກັນນັ້ນ, ໃນສານຕາສົງ Encyclical ຂອງພະອົງ ລົງວັນທີ 8 ທັນວາ 1864, ໄດ້ປະກາດສາບແຊງ ‘ບັນດາຜູ້ທີ່ຢືນຢັນເສສິພາບແຫ່ງຈິດສຳນຶກ ແລະ ການນະມັດສະການທາງສາສະໜາ,’ ພ້ອມທັງ ‘ບັນດາຜູ້ທີ່ບ່ອງທຖືວ່າຄຣິດຕະຈັກອາດຈະບໍ່ນຳໃຊ້ກຳລັງໄດ້.’”

“ນ້ຳສຽງອັນຈຳເພາະຂອງໂຮມໃນສະຫະລັດອາເມລິກາບໍ່ໄດ້ບັງບອກເຖິງການປ່ຽນແປງໃນຈິດໃຈ. ນາງອົດກັບໄດ້ໃນຍາມທີ່ນາງສັນອຳນາດ. ພຣະສັງຄະລາດ O’Connor ກ່າວວ່າ: ‘ເສສິພາບທາງສາສະໜາເປັນພຽງສິ່ງທີ່ຖືກຍອມຖືໄວ້ ຈົນກວ່າສິ່ງທີ່ກົງກັນຂ້າມຈະສາມາດນຳໄປບັງຄັບໃຊ້ໃດໆໄດ້ຍາກເປັນພະຍັນຕະລາຍຕໍ່ໂລກຄາທອລິກ.’... ອາຄະສັງຄະລາດແຫ່ງ St. Louis ເຄີຍກ່າວວ່າ: ‘ຄຳສອນນອກຮີດແລະຄວາມບໍ່ເຊື່ອເປັນອາຊະຍາກຳ; ແລະໃນປະເທດຄຣິດສະຕຽນ, ເຊັ່ນໃນອິຕາລີແລະສະເປນ ເປັນຕົ້ນ, ບ່ອນທີ່ປະຊາຊົນທັງໝົດເປັນຄາທອລິກ, ແລະບ່ອນທີ່ສາສະໜາຄາທອລິກເປັນສ່ວນສຳຄັນຂອງກົດໝາຍແຫ່ງແຜ່ນດິນ, ພວກມັນຖືກລົງໂທດເໝືອນກັບອາຊະຍາກຳອື່ນໆ.’...”

“ຄາດິນານ ອາກບິຊິບ ແລະ ບິຊິບທຸກຄົນໃນຄຣິສຕະຈັກຄາໂທລິກ ລ້ວນແຕ່ປະຕິຢາຍຄວາມຈົ່ງຮັກພັກດີຕໍ່ສັນຕະປາປາ ໃນຄຳປະຕິຢາຍນັ້ນມີຖ້ອຍຄຳດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້: ‘ພວກນອກຮີດ, ພວກແຕກແຍກ, ແລະ ພວກກະບົດຕ່ຳນາຍຂອງພວກເຮົາດັ່ງກ່າວ (ຄື ສັນຕະປາປາ), ຫຼື ຕໍ່ບັນດາຜູ້ຮັບຕໍ່ຂອງທ່ານດັ່ງທີ່ໄດ້ກ່າວມາ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະຂົນເຫັງ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານຢ່າງສຸດກຳລັງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.’—Josiah Strong, Our Country, ch. 5, pars. 2–4.”

“ແທ້ຈິງແລ້ວ ມີຄຣິສຕຽນທີ່ແທ້ຈິງຢູ່ໃນສັງຄົມໂຮມັນຄາທອລິກ. ຫຼາຍພັນຄົນໃນຄຣິສຕະຈັກນັ້ນກຳລັງຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຕາມແສງສະຫວ່າງທີ່ດີທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ເຂົາມີ. ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ເຂົ້າເຖິງພຣະວັຈນະຂອງພຣະອົງ, ແລະເຫດສະນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ສາມາດຈຳແນກຄວາມຈິງ. ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍເຫັນຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງການຮັບໃຊ້ດ້ວຍຫົວໃຈທີ່ມີຊີວິດ ແລະການວຽນວົນຢູ່ກັບພຽງແຕ່ຮູບແບບແລະພິທີກຳເທົ່ານັ້ນ. ພຣະເຈົ້າທອດພຣະເນດເບີດວາງວິນຍານເຫຼົ່ານີ້ດ້ວຍຄວາມເມດຕາອ່ອນໄຍນອນແຕ່ມີດ້ວຍຄວາມສົງສານ, ເນື່ອງຈາກພວກເຂົາຖືກອົບຮົມມາໃນຄວາມເຊື່ອທີ່ຫຼອກລວງແລະບໍ່ອາດໃຫ້ຄວາມອື່ນໃຈ. ພຣະອົງຈະຊົງໃຫ້ລຳແສງແຫ່ງຄວາມສະຫວ່າງສ່ອງທະລຸຄວາມມີຕອນໜ້າແໜ້ນທີ່ຫ້ອມລ້ອມພວກເຂົາຢູ່. ພຣະອົງຈະຊົງສຳແດງຄວາມຈິງແກ່ພວກເຂົາຕາມທີ່ຄວາມຈິງນັ້ນຢູ່ໃນພຣະເຢຊູ ແລະອີກຫຼາຍຄົນຈະຍັງເຂົ້າມາຢືນຢູ່ຜ່ານຄຽວກັບປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ.”

“ແຕ່ລະບົບໂຮມັນຄາທອລິກນັ້ນ ບັດນີ້ກໍບໍ່ໄດ້ສອດຄ່ອງກັບຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະຄຣິດ ຫຼາຍໄປກວ່າໃນຊ່ວງໃດໆ ກ່ອນໜ້ານີ້ໃນປະຫວັດສາດຂອງນາງ. ຄຣິສຕະຈັກໂປຣແຕສແຕນທັງຫຼາຍກຳລັງຢູ່ໃນຄວາມມີຕອນໃຫຍ່ຫຼວງ, ບໍ່ດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ພວກເຂົາຄົງຈະສາມາດຈຳແນກໝາຍສຳຄັນຂອງຍຸກສະໄໝໄດ້. ຄຣິສຕະຈັກໂຮມັນມີແຜນການ ແລະ ວິທີດຳເນີນງານທີ່ແຜ່ກວ້າງໄກ. ນາງກຳລັງນຳໃຊ້ກິນອຸປະຍາທຸກຢ່າງເພື່ອຂະຫຍາຍອິດທິພົນຂອງນາງ ແລະ ເພີ່ມພູນອຳນາດຂອງນາງ ເພື່ອຕຽມພ້ອມສຳລັບການຕໍ່ສູ້ອັນຮຸນແຮງແລະແນວແນວ ເພື່ອຍຶດເອົາການຄວບຄຸມໂລກຄືນມາອີກ, ເພື່ອສະຖາປະນາການຂົນເຫັງຂຶ້ນໃໝ່, ແລະ

ເພື່ອທຳລາຍທຸກສິ່ງທີ່ໂປຣແຕສແຕນໄດ້ກະທຳມາ.

ຄາທອລິກກຳລັງໄດ້ປັບແລະຂະຫຍາຍອິດທິພົນຢູ່ທຸກດ້ານ. ຈົ່ງເບິ່ງຈຳນວນຄຣິສຕະຈັກ ແລະ ວິຫານນ້ອຍຂອງນາງທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນໃນປະເທດໂປຣແຕສແຕນ. ຈົ່ງພິຈາລະນາເຖິງຄວາມນິຍົມຂອງວິທະຍາໄລ ແລະ ສຳນັກສຶກສາສາດສະໜາຂອງນາງໃນອາເມຣິກາ

ຊຶ່ງພວກໂປຣແຕສແຕນໃຫ້ການອຸດໜູນຢ່າງແຜ່ຫຼາຍ. ຈົ່ງເບິ່ງການເຕີບໂຕຂອງພິທີນິຍົມໃນອັງກິດ ແລະ ການແປພັກເຂົ້າໄປຢູ່ໃນແຖວຂອງຄາທອລິກຢ່າງເລື້ອຍໆ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຄວນບຸກໃຫ້ເກີດຄວາມກັງວົນໃນບັນດາ ຜູ້ທຸກຄົນທີ່ຖະໜອມຫຼັກການອັນບໍ່ລົ້ນລຳເສັ້ນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ."

"ພວກໂປຣແຕສແຕນໄດ້ເຂົ້າໄປຍຸ່ງກ່ຽວ ແລະ ສົ່ງເສີມລະບົບສັນຕະປາບາ;

ພວກເຂົາໄດ້ກະທຳການປະນີປະນອມ ແລະ

ການຍອມຜ່ອນທີ່ແມ່ນແຕ່ພວກບາບິດເອງກໍປະຫລາດໃຈທີ່ໄດ້ເຫັນ ແລະ ບໍ່ອາດເຂົ້າໃຈໄດ້.

ມະນຸດກຳລັງຫຼົບຫາຕົວຕົນສະໄໝໃໝ່ແທ້ຈິງຂອງລະບົບໂຣມັນ ແລະ

ຕ້ອນຕະລາຍທັງຫຼາຍທີ່ຈະຕ້ອງຫວາດຫວັ່ນຈາກອຳນາດຄອບງຳຂອງນາງ. ປະຊາຊົນຈຳເປັນຕ້ອງຖືກບຸກໃຫ້ຕົວຕົນຂຶ້ນເພື່ອຕໍ່ຕ້ານການຄວບຄຸມຂອງສັດຕູທີ່ອັນຕະລາຍທີ່ສຸດຕໍ່ເສລີພາບທັງຜ່ານລະເຮືອນ ແລະ ຜ່ານສາສະໜານ."

"ຊາວໂປຣແຕສແຕນຈຳນວນຫຼາຍຄາດຄິດວ່າ ສາສະໜາຄາທອລິກບໍ່ເປັນທີ່ດີຈິດ ແລະ ການນະມັດສະການຂອງນາງເປັນພຽງວົງຈອນພິທີກຳທີ່ນຳເປື້ອນໄຫຼ ແລະ ໄຮ້ຄວາມໝາຍ.

ໃນເລື່ອງນີ້ພວກເຂົາເຂົ້າໃຈຜິດ. ແມ່ນແທ້ຢູ່ວ່າ ລັດທີ່ໂຣມັນນິຍົມຕັ້ງຢູ່ເທິງການລວງລວງ,

ແຕ່ມັນບໍ່ແມ່ນການປອມແບ່ງທຶນທາງສາສະໜາ ແລະ ກຸ່ມງ່າມ.

ພິທີການທາງສາສະໜາຂອງສາສະໜາຈັກໂຣມັນເປັນພິທີອັນນຳປະທັບໃຈຢ່າງຍິ່ງ.

ການສະແດງອັນວິຈິດຕະການ ແລະ ພິທີອັນຂຶ້ນຂັງຂອງມັນ ສະກົດປະສາດສຳຜັດຂອງປະຊາຊົນ

ແລະ ເຮັດໃຫ້ສຽງແຫ້ງແຫດຜົນ ແລະ ແຫ້ງມະໃນທຳສະງົບລົງ. ດວງຕາຖືກມົນສະເໜ່.

ໃບດອນງົດງາມຕະການຕາ, ຂະບວນແຫ້ງອັນສົງ, ແທ່ນບູຊາທອງຄຳ,

ສະຖານບັນຈຸພະທາດອັນປະດັບດ້ວຍອັນມະນີ, ຈິດຕະກຳອັນຄັດສັນ, ແລະ ປະຕິມາກຳອັນປະນີດ

ດັງດູດຄຳຄວາມຮັກໃນຄວາມງາມ. ຫຼັກຖືກຈັບໃຈເຊັ່ນກັນ. ດົນຕີນັ້ນຫາສົງປຽບບໍ່ໄດ້.

ສຽງອັນໜາແໜ້ນກັງວານຂອງອ່ແກນທີ່ມີສຽງທຸ່ມເລິກ ປະສານກັບທຳນອງຈາກຫຼາຍສຽງ

ເມື່ອມັນດັງກັງວານໄປທົ່ວໂດມອັນສູງສົ່ງ

ແລະ ຕາມແນວລະບຽງທີ່ມີເສັ້ນຮຽງລາຍໃນວິຫານໃຫຍ່ອັນສະຫງ່າງາມຂອງນາງ

ຍ່ອມບໍ່ອາດບໍ່ປະທັບໃຈຈົດໃຈໃຫ້ເກີດຄວາມເກງຂາມ ແລະ ຄວາມເຄົາລົບ."

"ຄວາມງົດງາມພາຍນອກ, ຄວາມໂອ້ອວດ, ແລະ ພິທີການເຫຼົ່ານີ້,

ຊຶ່ງມີແຕ່ເພື່ອເຄື່ອນຍ້າຍຄວາມປາຖະໜາອັນເລິກຊຶ້ງຂອງຈິດວິນຍານທີ່ປ່ວຍໄຂ້ດ້ວຍບາບ,

ເປັນຫຼັກຖານແຫ່ງຄວາມເນົາເສຍພາຍໃນ.

ສາສະໜາຂອງພຣະຄຣິດບໍ່ຕ້ອງອາໄສເຄື່ອງດຶງດູດເຊັ່ນນັ້ນເພື່ອແນະນຳຕົນເອງ.

ໃນແສງສະຫວ່າງທີ່ສ້ອງອອກມາຈາກໄມ້ກ້າງແຂນ, ຄຣິດສະຕຽນແທ້ບາກົດວ່າບໍ່ລົ້ນລຳເສັ້ນແລະ ງົດງາມຢ່າງຍິ່ງ

ຈົນບໍ່ມີເຄື່ອງປະດັບພາຍນອກໃດໆສາມາດເພີ່ມຄຸນຄ່າອັນແທ້ຈິງຂອງມັນໄດ້.

ຄວາມງາມແຫ່ງຄວາມບໍ່ລົ້ນລຳເສັ້ນ, ຄຣິດວິນຍານທີ່ອັນສຸພາບແລະ ສະງົບສຸກ,

ນີ້ແມ່ນເປັນສິ່ງທີ່ມີຄຸນຄ່າຕໍ່ພຣະເຈົ້າ."

"ຄວາມສະຫງ່າງາມແຫ່ງຮູບແບບການຂຽນ

ບໍ່ໄດ້ເປັນດັດຊະນີທີ່ແນ່ນອນຂອງຄວາມຄົດອັນບໍ່ລົ້ນລຳເສັ້ນແລະ ສູງສົ່ງເສມໄປ.

ແນວຄິດອັນສູງສົ່ງກ່ຽວກັບສັນລະປະ ແລະ ຄວາມປະນີດລະອຽດອັນຂອງລັດນິຍົມ

ມັກຈະກຳລັງຢູ່ໃນຈິດໃຈທີ່ຕິດຕົນແລະ ໝັກມຸ່ນໃນການອາລົມ.

ຊາຕານມັກນຳໃຊ້ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ເພື່ອຊັກນຳມະນຸດໃຫ້ຫຼົງລົ້ນຄວາມຈຳເປັນຂອງຈິດວິນຍານ,

ໃຫ້ສູນເສຍການມອງເຫັນຊີວິດອະນາຄົດອັນອະມະຕະ,
ໃຫ້ຫັນໜ້າກາພຣະຜູ້ຊ່ວຍເຫຼືອອັນບໍ່ມີຂອບເຂດຂອງພວກເຂົາ, ແລະໃຫ້ດຳລົງຊີວິດເພື່ອໂລກນີ້ເທົ່ານັ້ນ."

"ສາສະໜາທີ່ເນັ້ນແຕ່ພາຍນອກເປັນສັງຄົມໃຈຕ່ຳຈົດໃຈຫຍິບໄດ້ຮັບການສ້າງໃໝ່. ຄວາມໂອ້ອວດ ແລະ
ພິທີການແຫ່ງການນະມັດສະການຂອງຄາທອລິກມີອຳນາດແຫ່ງການຫຼອກລໍ້ ແລະ ການສະກົດໃຈ
ຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ຫຼາຍຄົນຖືກຫຼອກລວງ; ແລະ
ພວກເຂົາກໍມາເຫັນວ່າສາດສະໜາຈັກໂຣມັນເປັນປະຕູແຫ່ງສະຫວັນໂດຍແທ້.
ບໍ່ມີໃຜນອກຈາກຜູ້ທີ່ໄດ້ປັກເທົ້າຂອງຕົນໄວ້ຢ່າງໝັ້ນຄົງເທິງຮາກຖານແຫ່ງຄວາມຈິງ, ແລະ
ຜູ້ທີ່ຈົດໃຈໄດ້ຮັບການສ້າງໃໝ່ໂດຍພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ, ຈຶ່ງຈະຕ້ານທານອົດທົນຂອງນາງໄດ້. ຫຼາຍ
ພັນຄົນທີ່ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ຈັກພຣະຄຣິດໂດຍປະສົບການຈະຖືກນຳໃຫ້ຍອມຮັບຮູບແບບແຫ່ງຄວາມເປັນພຣະ
ເຈົ້າ ໂດຍບາດສະຈາກລົດເດດ. ສາສະໜາເຊັ່ນນີ້ແຕ່ງເປັນສັງຄົມຊົນປາຖະໜາ."

"ການອ້າງສົດຂອງຄຣິດຈັກໃນການປະທານອະໄພ ນຳໃຫ້ຜູ້ນັບຖືໂຣມັນຮູ້ສຶກວ່າຕົນມີເສດິທິຈະເຮັດບາບ;
ແລະພິທີການສາລະພາບບາບ ຊຶ່ງຖ້າບາດສະຈາກສິ່ງນັ້ນຈະບໍ່ປະທານອະໄພ
ກໍມີແນວໂນ້ມທີ່ຈະເປັນການເປີດທາງໃຫ້ແກ່ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍດ້ວຍ. ຜູ້ໃດທີ່ຄຸກເຂົ້າລົງຕໍ່ໜ້າມະນຸດຜູ້ຕົກຕ່ຳ
ແລະເປີດເຜີຍໃນການສາລະພາບບາບເຖິງຄວາມຄິດ ແລະຈົນຕະນາການອັນເປັນຄວາມລັບຂອງຈິດໃຈຕົນ
ກໍກຳລັງຫຼຸດຄ່າຄວາມເປັນຊາຍຂອງຕົນ
ແລະທຳໃຫ້ທຸກສັນຊາດຍານອັນສູງສົ່ງໃນວິນຍານຂອງຕົນເສື່ອມຊາມລົງ.
ໃນການເປີດເຜີຍບາບແຫ່ງຊີວິດຂອງຕົນແກ່ປະໂລຫິດຜູ້ໜຶ່ງ—ມະນຸດຜູ້ຜິດພາດ
ແລະເປັນຄົນບາບທີ່ຕ້ອງຕາຍ ແລະບ່ອຍເກີນໄປກໍຖືກຄວາມມົວເມົາດ້ວຍເຫຼົ້າ
ແລະຄວາມລຸ່ມຫຼົງທາງກາມາລົມກັດກິນ—ມາດຕະຖານທາງອຸປະນິເສດຂອງລາວກໍຖືກຫຼຸດຕ່ຳລົງ
ແລະຜົນກໍຄືລາວຖືກເຮັດໃຫ້ມົນທົນ.
ຄວາມຄິດຂອງລາວກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຖືກຫຼຸດລົງໃຫ້ເໝືອນກັບພາບລັກຂອງມະນຸດຊາດຜູ້ຕົກຕ່ຳ
ເພາະປະໂລຫິດຍືນຍົງໃນຖານະເປັນຕົວແທນຂອງພຣະເຈົ້າ. ການສາລະພາບອັນເຮັດໃຫ້ຕົກຕ່ຳນີ້
ຈາກມະນຸດຫາມະນຸດ ແມ່ນຕົ້ນທາງລັບທີ່ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍເປັນອັນຫຼາຍໄດ້ໃຫຼອກມາ
ທັງເຮັດໃຫ້ໂລກເປັນເປີ ແລະຈັດຕັ້ງມັນໄວ້ສຳລັບການພິນາດຄັ້ງສຸດທ້າຍ.
ແຕ່ສຳລັບຜູ້ທີ່ຮຶກການຕາມໃຈຕົນເອງ ການສາລະພາບຕໍ່ມະນຸດຜູ້ຕ້ອງຕາຍດ້ວຍກັນ
ກໍເປັນພິພິຈາລະນາການເປີດວິນຍານຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ສຳລັບທຳມະຊາດມະນຸດ
ການທຳການໃຊ້ໃທດແກ່ບາບຍອມຮັບໄດ້ງ່າຍກວ່າການລະຖົມບາບ;
ມັນງ່າຍກວ່າທີ່ຈະຂົ່ມເຫັບໜັງດ້ວຍຜ້າກະສອບ ແລະຕົ້ນຕ່ຳແຍ ແລະໃສ່ອັນບາດເນື້ອ
ກວ່າຈະຕັ້ງຄວາມໃຄ່ຜົນຜ່າຍເນື້ອໜັງໄວ້ເທິງກາງແຂນ.
ແອກນັ້ນໜັກຫນ່ວງທີ່ໃຈຜ່າຍເນື້ອໜັງຕົ້ມໃຈຈະແບກໄວ້
ແທນທີ່ຈະຍອມກັບລົງຮັບແອກຂອງພຣະຄຣິດ."

"ມີຄວາມຄ້າຍຄືອັນເດັ່ນຊັດຢ່າງຫຼາຍລະຫວ່າງສາສນາຈັກໂຣມ ແລະ
ສາສນາຈັກຢິວໃນສະໄໝການສະເດັດມາຄົງທຳອິດຂອງພຣະຄຣິດ.
ໃນຂະນະທີ່ຊາວຢິວໄດ້ຢຽບຍຳຫຼັກການທຸກປະການຂອງພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງລັບງ,
ພວກເຂົາກໍຍັງເຄັ່ງຄັດຢ່າງຍິ່ງໃນພາຍນອກຕໍ່ການຖືຮັກສາຂັບຍັດເຫຼົ່ານັ້ນ,
ຖ້ວງມັນໄວ້ດ້ວຍຂໍ້ຮຽກຮ້ອງແລະຂະນົບທຳນຽມຈົນເຮັດໃຫ້ການເຊື່ອຝັງເປັນສິ່ງເຈັບປວດ ແລະ
ໜັກພາລະ. ດັ່ງທີ່ຊາວຢິວປະກາດຕົນວ່າເຄົາລົບພຣະບັນຍັດ,
ພວກໂຣມັນນັ້ນຍິນກໍອ້າງວ່າເຄົາລົບໄມ້ກ້າງແຂນ.
ພວກເຂົາຍົກຍ້ອງເຄື່ອງໝາຍແຫ່ງຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງພຣະຄຣິດ, ແຕ່ໃນຊີວິດຂອງພວກເຂົາ
ກໍປະຕິເສດພຣະອົງຜູ້ທີ່ມັນເປັນຕົວແທນ."

“ພວກກາໂຕລິກຍົກໄມ້ກ້າງແຂນໄວ້ເທິງໂບດຂອງຕົນ, ເທິງແທ່ນບູຊາຂອງຕົນ, ແລະເທິງເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມຂອງຕົນ. ທຸກແຫ່ງໜ້າມີເຄື່ອງໝາຍແຫ່ງໄມ້ກ້າງແຂນປາກົດໃຫ້ເຫັນ. ທຸກແຫ່ງມັນໄດ້ຮັບການໃຫ້ກຽດແລະຍົກສູງພາຍນອກ. ແຕ່ຄໍາສອນຂອງພຣະຄຣິດຖືກຝັງໄວ້ພາຍໃຕ້ກ້ອງໃຫຍ່ແຫ່ງປະເພນີອັນໄຮ້ສາລະ, ການຕົກວາມອັນບົດເບືອນ, ແລະຂໍ້ຮຽກຮ້ອງອັນເຂັ້ມງວດ. ພຣະດໍາລັດຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ ກ່ຽວກັບພວກຢິວທິເຄື່ອງຄັດດ້ວຍອະຄະຕິ ຍັງນຳໃຊ້ໄດ້ດ້ວຍພະລັງຫນັກກວ່າອີກຕໍ່ບັນດາຜູ້ນຳແຫ່ງສາສນາຈັກໂຮມັນກາໂຕລິກວ່າ: ‘ເຂົາມັດພາລະອັນໜັກ ແລະໜັກເກີນຈະແບກໄດ້, ແລ້ວວາງລົງເທິງບ່າຂອງມະນຸດ; ແຕ່ຕົວເຂົາເອງຈະບໍ່ຍອມຂະຍັບມັນດ້ວຍນົມຂອງຕົນເລີຍ.’ Matthew 23:4. ບັນດາຈິດວິນຍານທີ່ມີມະນຸດທຳຖືກຮັກສາໄວ້ໃນຄວາມຫວາດຫວັນຢ່າງບໍ່ຂາດສາຍ ໂດຍຍ້ານພຣະພິລດຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຖືກລ່ວງເກີນ, ໃນຂະນະທີ່ບັນດາຜູ້ມີສັກສູງໃນສາສນາຈັກຫຼາຍຄົນກໍາລັງດຳລົງຊີວິດຢ່າງຟຸ່ມເຟື້ອ ແລະໃນຄວາມສຳລານທາງກາຍ.”

“ການນະມັດສະການຮູບເຄົ້າລົບແລະພະທາດ, ການຮ້ອງຂໍຕໍ່ສິດຊົນທັງຫຼາຍ, ແລະການຍົກຍ້ອງສັນຕະປາປາ ເປັນກົນອຸປະກອນຂອງອາດາມເພື່ອດຶງຈິດໃຈຂອງປະຊາຊົນໃຫ້ຫັນອອກຈາກ ພຣະເຈົ້າແລະຈາກພຣະບຸດຂອງພຣະອົງ. ເພື່ອໃຫ້ຄວາມພິນາດຂອງເຂົາສຳເລັດຜົນ, ມັນພະຍາຍາມເບນຄວາມສົນໃຈຂອງເຂົາອອກຈາກພຣະອົງຜູ້ດຽວທີ່ໂດຍທາງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຈະພົບຄວາມລອດໄດ້. ມັນຈະນຳພາເຂົາໄປຫາສົງໃດກໍ່ຕາມທີ່ສາມາດນຳມາແທນທີ່ພຣະອົງຜູ້ໄດ້ກ່າວວ່າ: ‘ຈົ່ງມາຫາເຮົາ ບັນດາຜູ້ທີ່ເຮັດວຽກໜັກແລະແບກພາລະໜັກ ແລະເຮົາຈະໃຫ້ພວກທ່ານໄດ້ພັກຊື້.’ ມັດທາຍ 11:28.”

“ການພະຍາຍາມຢ່າງບໍ່ຂາດສາຍຂອງອາດາມ ແມ່ນເພື່ອບົດເບືອນພຣະລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າ, ລັກສະນະຂອງຄວາມບາບ, ແລະບັນຫາທີ່ເທົ່າອັນເປັນຫົວໃຈໃນການຂັດແຍ້ງອັນຍິ່ງໃຫຍ່. ການໃຕ້ແຍ້ງອັນແນບນຽນຂອງມັນ ຫຼຸດຜ່ອນພັນທະຜູກພັນຕໍ່ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະໃຫ້ມະນຸດມີຂໍ້ອ້າງໃນການເຮັດບາບ. ໃນຂະນະດຽວກັນ ມັນເຮັດໃຫ້ເຂົາເຈົ້າຍຶດຖືແນວຄວາມຄິດອັນຜິດກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ຈົນເຂົາເຈົ້າມອງພຣະອົງດ້ວຍຄວາມຍ້ານກົວແລະຄວາມຊຸ່ງ ແທນທີ່ຈະດ້ວຍຄວາມຮັກ. ຄວາມໂຫດຮ້າຍທີ່ຝັງຢູ່ໃນລັກສະນະຂອງມັນເອງ ຖືກນຳໄປປະກອບໃສ່ພຣະຜູ້ສ້າງ; ມັນຖືກຖ່າຍທອດອອກມາໃນລະບົບສາສະໜາ ແລະຖືກສະແດງອອກໃນຮູບແບບການນະມັດສະການ. ດັ່ງນັ້ນ ຈິດໃຈຂອງມະນຸດຈຶ່ງຖືກເຮັດໃຫ້ມີບົດບອດ ແລະອາດາມກໍໄດ້ຄອບຄອງເຂົາເຈົ້າໄວ້ເປັນຕົວແທນຂອງມັນ ເພື່ອທຳສົງຄາມຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ. ໂດຍແນວຄວາມຄິດອັນບົດເບືອນກ່ຽວກັບພຣະຄຸນລັກສະນະຂອງພຣະອົງ ບັນດາປະຊາຊາດນອກສາດສະໜາໄດ້ຖືກນຳໃຫ້ເຊື່ອວ່າ ການຖວາຍມະນຸດເປັນບູຊາເປັນສິ່ງຈຳເປັນເພື່ອໃຫ້ໄດ້ຮັບຄວາມໂປດປານຈາກພຣະເທວະພາບ; ແລະຄວາມໂຫດຮ້າຍອັນໜ້າສະພິກວົກໄດ້ຖືກກະທຳລົງພາຍໃຕ້ຮູບແບບຕ່າງໆຂອງການນະມັດສະການເຄົ້າລົບ.”

“ຄຣິສຕະຈັກໂຮມັນຄາທອລິກ, ໂດຍໄດ້ຮ່ວມເອົາຮູບແບບຂອງລັດທິນອກສາສະໜາ ແລະ ຄຣິດສະຕຽນເຂົ້າໄວ້ດ້ວຍກັນ, ແລະ, ເຊັ່ນດຽວກັບລັດທິນອກສາສະໜາ, ໄດ້ບົດເບືອນພຣະລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າ, ກໍໄດ້ຫັນໄປໃຊ້ວິທີການຕ່າງໆທີ່ໂຫດຮ້າຍ ແລະ ໜ້າສະອິດສະຢຽນບໍ່ຍິ່ງຢູ່ອນກວ່າກັນ. ໃນສະໄໝແຫ່ງການຄອບງຳສູງສຸດຂອງໂຮມ ມີເຄື່ອງມືແຫ່ງການທໍລະມານເພື່ອບັງຄັບໃຫ້ຍອມຮັບຄໍາສອນຂອງນາງ. ມີເສົາເຜົາໄຟສຳລັບຜູ້ທີ່ບໍ່ຍອມຮັບຮອງຂໍ້ອ້າງສົດຂອງນາງ. ມີການສັງຫານໝູ່ໃນຂະໜາດທີ່ຈະບໍ່ມີວັນຮູ້ໄດ້ ຈົນກວ່າຈະຖືກເປີດເຜີຍໃນການພິພາກສາ. ບັນດາຜູ້ມີຕຳແໜ່ງສູງໃນຄຣິສຕະຈັກໄດ້ສຶກສາ, ພາຍໃຕ້ອາດາມຜູ້ເປັນນາຍຂອງພວກເຂົາ,

ເພື່ອປະດິດຄົດຄົ້ນວິທີການທີ່ຈະກໍ່ໃຫ້ເກີດການທົ່ວມານຢ່າງໜັກທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ຈະເປັນໄປໄດ້
ໂດຍບໍ່ໃຫ້ຊີວິດຂອງເຫຍື່ອສົນສຸດລົງ. ໃນຫຼາຍກໍລະນີ
ຂະບວນການອັນເປັນນະລົກນັ້ນຖືກເຮັດຊ້ຳອີກຈົນເຖິງຂີດຈຳກັດສູງສຸດແຫ່ງຄວາມອົດທົນຂອງມະນຸດ,
ຈົນກວ່າທຳມະຊາດຈະຍອມແພ້ການຕໍ່ສູ້ ແລະ
ຜູ້ທີ່ທົນທຸກກໍຕ້ອນຮັບຄວາມຕາຍດັ່ງເປັນການປົດປ່ອຍອັນຫວານຊືນ."

ນັ້ນແຫຼະແມ່ນຊະຕາກຳຂອງບັນດາຜູ້ຕໍ່ຕ້ານຂອງໂຣມ. ສ່ວນສຳລັບບັນດາຜູ້ຍຶດຖືນາງ
ນາງມີລະບຽບວ່າໃນແຫ່ງແສ້, ແຫ່ງຄວາມຫົວໃຫຍ່ອັນອົດເອື້ອຍ,
ແລະແຫ່ງການບຳເພັນທາງກາຍໃນທຸກຮູບແບບທີ່ຈະນຶກຄົດໄດ້ ອັນເຮັດໃຫ້ໃຈຈັບປວດ.
ເພື່ອໃຫ້ໄດ້ມ້າຊົງຄວາມໂປດປານຂອງສະຫວັນ,
ບັນດາຜູ້ສຳລະພາບບາບໄດ້ລະເມີດພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍການລະເມີດກົດເກນຂອງທຳມະຊາດ. ພ
ວກເຂົາຖືກສອນໃຫ້ຕັດຂາດສາຍສຳພັນທີ່ພຣະອົງໄດ້ສ້າງໄວ້ເພື່ອວອຍພອນແລະເຮັດໃຫ້ການພັກພາອາໄສ
ຂອງມະນຸດໃນໂລກນີ້ຊືນບານ. ປ່າຊ້ຳບັນຈຸໄວ້ຊົງເຫຍື່ອນັ້ນບໍ່ລ້ຳນຄົນ
ຜູ້ໄດ້ໃຊ້ຊີວິດຂອງຕົນໄປໃນຄວາມພະຍາຍາມອັນໄຮ້ຜົນ
ເພື່ອປາບປາມຄວາມຮັກຜູກພັນຕາມທຳມະຊາດຂອງຕົນ,
ເພື່ອກົດຂົມທຸກຄວາມຄິດແລະຄວາມຮູ້ສຶກແຫ່ງຄວາມເຫັນອີກເຫັນໃຈຕໍ່ເພື່ອນມະນຸດ,
ເພາະຖືວ່າເປັນສິ່ງທີ່ຂັດພຣະປະສົງພຣະເຈົ້າ.

"ຖ້າພວກເຮົາປາຖະໜາທີ່ຈະເຂົ້າໃຈຄວາມໂຫດຮ້າຍອັນແນວແນວຂອງຊາຕານ
ຊົງໄດ້ສະແດງອອກຕະຫຼອດຫຼາຍຮ້ອຍປີ ແມ່ນທຳມະກາງຜູ້ທີ່ບໍ່ເຄີຍໄດ້ຍິນເລື່ອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ຢູ່ໃນໃຈກາງ
ແລະ ທົ່ວຂອບເຂດຂອງຄຣິດສະຕຽນໂລກ ພວກເຮົາກໍພຽງແຕ່ຕ້ອງເບິ່ງໄປທີ່ປະຫວັດຂອງໂຣມັນນີ້.
ໂດຍຜ່ານລະບົບການຫຼອກລວງອັນມະຫຼົກມະຫຼາງ ເຈົ້ານາຍແຫ່ງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍໄດ້ບັນລຸຈຸດປະສົງຂອງຕົນ
ໃນການນຳຄວາມອັບອາຍມາສູ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມທຸກຍາກອັນໜ້າເດດນາມາສູ່ມະນຸດ. ແລະ
ເມື່ອພວກເຮົາເຫັນວ່າເຂົາປະສົບຜົນສຳເລັດແນວໃດ ໃນການປົດບັງຕົນເອງ ແລະ
ກະທຳວຽກຂອງຕົນຜ່ານບັນດາຜູ້ນຳຂອງຄຣິດຈັກ ພວກເຮົາກໍຈະເຂົ້າໃຈໄດ້ດີຂຶ້ນວ່າ
ເຫດໃດເຂົາຈຶ່ງມີຄວາມຊົງຊາຕພຣະຄຳພີຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ. ຖ້າພຣະທຳພີນັ້ນຖືກອ່ານ ພຣະກະລຸນາ ແລະ
ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າຈະຖືກເປີດເຜີຍ; ຈະເຫັນໄດ້ວ່າ
ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ວາງພາລະອັນໜັກໜ່ວງເຫຼົ່ານີ້ໄວ້ເທິງມະນຸດເລີຍ. ສິ່ງທີ່ບ່ວງທຶພຣະອົງຊົງຮຽກຮ້ອງ ຄື
ໃຈທີ່ແຕກສະຫຼາຍແລະສຳນຶກຜິດ, ແລະ ຈິດໃຈທີ່ຖືກອົມຕົນ ເຊື້ອຟັງ."

"ພຣະຄຣິດບໍ່ໄດ້ປະທານແບບຢ່າງໃດໆໃນພຣະຊີວິດຂອງພຣະອົງ
ໃຫ້ຊາຍແລະຍິງບົດຂັງຕົນເອງຢູ່ໃນວັດຫຼີ້ນກັກຊີ ເພື່ອຈະໄດ້ໝາະສົມສຳລັບສະຫວັນ.
ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍສອນເລີຍວ່າ ຄວາມຮັກແລະຄວາມເຫັນອີກເຫັນໃຈຈະຕ້ອງຖືກກົດຂີ່ໄວ້.
ພຣະທັຍຂອງພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລົ້ນເຫຼືອດ້ວຍຄວາມຮັກ.
ຍິງມະນຸດເຂົ້າໃກ້ຄວາມສົມບູນທາງສົນທິທຸກໆເທົ່າໃດ ຄວາມຮູ້ສຶກໄວຂອງເຂົາກໍຍິ່ງແຫຼມຄົມຫຼາຍເທົ່ານັ້ນ,
ການຮັບຮູ້ບາບຂອງເຂົາກໍຍິ່ງຄົມຊັດ, ແລະຄວາມເຫັນອີກເຫັນໃຈຂອງເຂົາຕໍ່ຜູ້ທຸກທຳມະການກໍຍິ່ງເລິກຊຶ້ງ.
ສັນຕະປາປາອ້າງວ່າຕົນເປັນຜູ້ສຳແດງພຣະອົງຂອງພຣະຄຣິດ; ແຕ່ລັກສະນະນີ້ສັຍຂອງທ່ານ
ຈະນຳໄປທຽບກັບພຣະລັກສະນະຂອງພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ຂອງພວກເຮົາໄດ້ຢ່າງໃດ?
ມີຄືງ່າໃດບໍ່ທີ່ຮູ້ກັນວ່າພຣະຄຣິດສົງມະນຸດໄປຄຸກຫຼີ້ໄປສູ່ເຄື່ອງທຳມະການ
ເພາະວ່າເຂົາບໍ່ຖອາຍຄວາມເຄົາລົບແດ່ພຣະອົງໃນຖານະກະສັດແຫ່ງສະຫວັນ?
ມີຜູ້ໃດໄດ້ຍິນພຣະສຸລະສຽງຂອງພຣະອົງກ່າວພິພາກສາໃຫ້ເຖິງຄວາມຕາຍແກ່ຜູ້ທີ່ບໍ່ຍອມຮັບພຣະອົງບໍ່?
ເມື່ອພຣະອົງຖືກຊາວບ້ານໜຶ່ງໃນແຂວງສະມາເຣຍເມີນເສຍ,
ອັກຄະສາວົກໂຢຮັນເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຊຸ່ນເຄື່ອງ ແລະທຸນຖາມວ່າ: 'ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ,
ພຣະອົງປະສົງໃຫ້ພວກຂ້ານອ້ອມສັງໄພໃຫ້ລົງມາຈາກສະຫວັນ ແລະເຜົາຜານພວກເຂົາເສຍ
ເໝືອນດັ່ງເອລຢິາໄດ້ກະທຳບໍ່?' ພຣະເຢຊູທອດພຣະເນດໄປທີ່ສາວົກຂອງພຣະອົງດ້ວຍຄວາມສົງສານ

ແລະຊົງຕ່າງໜີ້ຈົດໃຈອັນແຂງກະດ້າງຂອງເຂົາ ໂດຍກ່າວວ່າ:

‘ບຸດມະນຸດບໍ່ໄດ້ມາເພື່ອທຳລາຍຊີວິດຂອງມະນຸດ ແຕ່ມາເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ລອດ.’ ລູກ 9:54, 56.

ນີ້ແຕກຕ່າງຈາກຈິດວິນຍານທຶພຣະຄຣິດສະໂຕຣ໌ແດງອອກ

ກັບຈິດວິນຍານຂອງຜູ້ທີ່ອ້າງວ່າເປັນຜູ້ສຳແດງພຣະອົງຂອງພຣະອົງ ຊ່າງແຕກຕ່າງກັນພຽງໃດ.”

“ໃນບັດນີ້ ຄຣິດຈັກໂຣມັນໄດ້ສະແດງພາບພາຍນອກອັນງົດງາມຕ່ຳຊາວໂລກ

ໂດຍປົກຄຸມບັນທຶກແຫ່ງຄວາມໂຫດຮ້າຍອັນນ່າສະເພີງກົວຂອງນາງດ້ວຍຄຳແກ້ຕົວຕ່າງໆ.

ນາງໄດ້ສວມເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມຄ້າຍພຣະຄຣິດ; ແຕ່ນາງຫາໄດ້ບ່ຽນແປງບໍ່.

ທຸກໜ້າການຂອງລະບົບສັນຕະປາບາທິເຄື່ອມຢູ່ໃນອະດີດຍຸກທັງຫຼາຍ ຍັງຄົງມີຢູ່ໃນວັນນີ້.

ຄຳສອນທັງຫຼາຍທີ່ຖືກຄິດປະດິດຂຶ້ນໃນຍຸກອັນມີດິນທຶສຸດ ຍັງຄົງຖືກຍຶດຖືຢູ່

ຢ່າໃຫ້ຜູ້ໃດຫຼອກລວງຕົນເອງ. ລະບົບສັນຕະປາບາອັນດຽວກັນນັ້ນ

ທຶພວກໂບຣແຕສແຕນໃນບັດນີ້ພ້ອມຈະໃຫ້ກຽດຢ່າງຍິ່ງ

ແມ່ນອັນດຽວກັນກັບທຶເຄືອຄອບງ່າໂລກໃນສະໄໝປະຕິຮູບສາສະໜາ

ເມື່ອບັນດາຄົນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ລັກຂຶ້ນ ໂດຍຮຸ່ງຕ່ຳຊີວິດຂອງຕົນ ເພື່ອເປີດໂປງຄວາມຊົ່ວຊ້າຂອງນາງ.

ນາງຍັງຄົງມີຄວາມຈອງຫຼອງແລະການອ້າງສັດຢ່າງຍິ່ງໃສ່ອັນດຽວກັນ

ທີ່ເຄືອຂົມເທັກສະສັດແລະເຈົ້ານາຍທັງຫຼາຍ ແລະອ້າງເອົາສິດອຳນາດສະເພາະຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຈິດວິນຍານຂອງນາງໃນບັດນີ້ ກໍບໍ່ໄດ້ໃຫ້ຄຣິດສະໂຕຣ໌

ແລະເຜດດັກການນ້ອຍໄປກວ່າເມື່ອຄາວທີ່ນາງໄດ້ບໍ່ມີຄຣິດສະໂຕຣ໌ພາບຂອງມະນຸດ

ແລະສັງຫານບັນດາທ່ານບໍລິສຸດຂອງອົງຜູ້ສັງສຸດ.”

ສັນຕະປາບາໄດ້ເປັນຢ່າງທີ່ຄຳພະຍາກອນໄດ້ປະກາດໄວ້ວ່ານາງຈະເປັນ, ຄືການຫຼົງຖອຍໃນຍຸກສຸດທ້າຍ. 2

ເທຊະໂລນກີ 2:3, 4. ສ່ວນໜຶ່ງໃນນະໂຍບາຍຂອງນາງຄືການສວມບຸກຄະລິກລັກສະນະທີ່ຈະຊ່ວຍໃຫ້ບັນລຸ.

ດປະສົງຂອງນາງໄດ້ດີທີ່ສຸດ; ແຕ່ໃນຕໍ່ຮູບລັກພາຍນອກທີ່ບ່ຽນແປງໄດ້ດັງກັກກ່າ,

ນາງປົກປິດພຶດຊະຍາອັນບໍ່ບ່ຽນແປງຂອງເຈົ້າ. “ບໍ່ຄວນຮັກສາຄວາມສັດຊື່ໄວ້ກັບພວກນອກຮີດ,

ຫຼືກັບບຸກຄົນທີ່ຖືກສົ່ງໄສວ່າເປັນນອກຮີດ” (Lenfant, volume 1, page 516), ນາງໄດ້ປະກາດດັງນັ້ນ.

ບັດນີ້ ອຳນາດນີ້, ຊຶ່ງບັນທຶກຕະຫຼອດພັນປີຂອງມັນໄດ້ຖືກຂຽນໄວ້ດ້ວຍເລືອດຂອງພວກວິສຸດ,

ຈະຖືກຍອມຮັບໃນບັດນີ້ວ່າເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງຄຣິດຕະຈັກຂອງພຣະຄຣິດຫຼື?

“ການອ້າງວ່າ ໃນປະເທດທັງຫຼາຍຂອງພວກໂບຣແຕສຕັນ

ລັດທິຄຳທອລິກແຕກຕ່າງຈາກລັດທິໂບຣແຕສຕັນນ້ອຍລົງກວ່າໃນສະໄໝກ່ອນ ນັ້ນ

ບໍ່ແມ່ນປາດສະຈາກເຫດຜົນ. ແທ້ຈິງແລ້ວໄດ້ມີການປ່ຽນແປງ;

ແຕ່ການປ່ຽນແປງນັ້ນບໍ່ໄດ້ຢູ່ທີ່ສັນຕະປາບາ. ແທ້ຈິງແລ້ວ

ລັດທິຄຳທອລິກຄ້າຍຄືກັບລັດທິໂບຣແຕສຕັນເປັນອັນຫຼາຍດັງທີ່ມີຢູ່ໃນບັດນີ້

ເພາະວ່າລັດທິໂບຣແຕສຕັນໄດ້ເສື່ອມຖອຍລົງຢ່າງຫຼວງຫຼາຍນັບແຕ່ສະໄໝຂອງພວກນັກປະຕິຮູບ.”

“ເມື່ອບັນດາຄຣິດຈັກໂບຣແຕສຕັນໄດ້ສະແຫວງຫາຄວາມໂປດປານຂອງໂລກ,

ຄວາມເມດຕາອັນປອມໄດ້ເຮັດໃຫ້ຕາຂອງເຂົາປອດໄປ.

ພວກເຂົາບໍ່ເຫັນວ່າການເຊື່ອດີຕ່ຳສົ່ງຊົ່ວທັງປວງນັ້ນເປັນສິ່ງຖືກຕ້ອງ; ແລະເປັນຜົນອັນຫຼີກບໍ່ພົ້ນ

ໃນທີ່ສຸດພວກເຂົາຈະເຊື່ອຊົ່ວຕ່ຳສົ່ງດີທັງປວງ.

ແທນທີ່ຈະຢືນຢັດປົກປ້ອງຄວາມເຊື່ອທີ່ໄດ້ຖືກມອບໄວ້ແກ່ບັນດາຜູ້ບໍລິສຸດເທື່ອດຽວຕະຫຼອດໄປ,

ບັດນີ້ພວກເຂົາກໍຄືກັບກຳລັງຂີ້ໂທດຕໍ່ໂຮມ ສຳລັບຄວາມຄິດເຫັນອັນບໍ່ມີຄວາມເມດຕາຕ່າງໆ,

ພ້ອມທັງວົງວອນຂໍອະໄພສຳລັບຄວາມດີຕຶງຄັບແຄບຂອງຕົນ.”

“ຄົນຈຳນວນຫຼາຍຫຼວງ ແມ່ນແມ່ນແຕ່ໃນບັນດາຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ມີຄວາມຄິດທີ່ດີກວ່າຄວາມນິຍົມ

ກໍຍັງຮັບຮູ້ອັນຕະລາຍຈາກອຳນາດແລະອິດທິພົນຂອງນາງໄດ້ນ້ອຍຫຼາຍ. ຫຼາຍຄົນຍືນຢັນວ່າ

ຄວາມມີດິນທຶທາງສະຕິບັນຍາແລະທາງສິນທຳທີ່ຄອບງ່າຢູ່ໃນຍຸກກາງ

ເປັນສິ່ງທີ່ເອື້ອອຳນວຍໃຫ້ຫຼັກຄຳສອນ, ຄວາມງົດງາຍເຊື້ອຖື, ແລະການກົດຂີ່ຂອງນາງແຜ່ກະຈາຍອອກໄປ, ແລະວ່າສະຕິບັນຍາອັນສູງຂຶ້ນຂອງຍຸກສະໄໝໃໝ່, ການແຜ່ຂະຫຍາຍຄວາມຮູ້ໄປທົ່ວ, ແລະຄວາມໃຈກວ້າງໃນເລື່ອງສາສະໜາທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນ
ຈະບໍ່ຍອມໃຫ້ການຟື້ນຟູຄືນມາຂອງຄວາມບໍ່ອົດທົນແລະອຳນາດກົດຂີ່ກົດຂຶ້ນ. ແມ່ນແຕ່ຄວາມຄຶດທີ່ວ່າ
ສະພາບເຊັ່ນນັ້ນຈະມີໃນຍຸກອັນສະຫວ່າງໄສນີ້ ກໍຖືກເຢາະເຍື້ອ. ແທ້ຈິງແລ້ວ ແສງສະຫວ່າງອັນຍິ່ງໃຫຍ່
ທັງທາງສະຕິບັນຍາ, ທາງສັນທຳ, ແລະທາງສາສະໜາ ກຳລັງສ້າງສະຫວ່າງແກ່ຄົນຮຸ່ນນີ້.
ໃນພຣະຄຳອັນບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ເປີດຢູ່ນັ້ນ ແສງສະຫວ່າງຈາກສະຫວັນໄດ້ສ້າງລົງມາເທິງໂລກ.
ແຕ່ຄວນຈົ່ງຈື່ໄວ້ວ່າ ຍິ່ງໄດ້ຮັບແສງສະຫວ່າງຫຼາຍເທົ່າໃດ
ຄວາມມືດຂອງຜູ້ທີ່ບິດເບືອນແລະປະຕິເສດແສງນັ້ນ ກໍຍິ່ງຫຼາຍຂຶ້ນເທົ່ານັ້ນ."

"ການສຶກສາພຣະຄຳພີດ້ວຍຈິດໃຈແຫ່ງການອະທິຖານ
ຈະຊ່ວຍໃຫ້ພວກໂບຣແຕສຕັ້ງເຫັນລັກສະນະອັນແທ້ຈິງຂອງອຳນາດສັນຕະປາປາ
ແລະຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາກຽດຊັງແລະຫລັກຖືກໝັ້ນ;
ແຕ່ຫລາຍຄົນສະຫລາດໃນຄວາມຄຶດຂອງຕົນເອງຫລາຍເກີນໄປ
ຈົນບໍ່ຮູ້ສຶກວ່າຕົນຈຳເປັນຕ້ອງສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າຢ່າງຖ້ອມຕົນ
ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະຖືກນຳເຂົ້າໄປສູ່ຄວາມຈິງ.
ເຖິງແມ່ນພວກເຂົາຈະພາກພູມໃຈໃນຄວາມຮູ້ແຈ້ງຂອງຕົນ, ແຕ່ພວກເຂົາກໍບໍ່ຮູ້ທັງພຣະຄຳພີ
ແລະທັງຮີດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ.
ພວກເຂົາຈຳເປັນຕ້ອງມີວິທີຢ່າງເພື່ອປອບໃຈມະໂນທຳຂອງຕົນໃຫ້ສະຫງົບ
ແລະພວກເຂົາກໍສະແຫວງຫາສິ່ງທີ່ຜ່າຍວົນຍານນ້ອຍທີ່ສຸດ ແລະທີ່ທຳໃຫ້ຕົນຕ້ອງຖ້ອມລົງນ້ອຍທີ່ສຸດ.
ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາປາຖະໜາ ຄື ວິທີການລົມພຣະເຈົ້າ ທີ່ສາມາດຖືກມອງວ່າເປັນວິທີການລະນຶກເຖິງພຣະອົງ.
ອຳນາດສັນຕະປາປາເໝາະສົມຢ່າງຍິ່ງທີ່ຈະສະໜອງຕອບຄວາມປາຖະໜາຂອງຄົນເຫລົ່ານັ້ນທັງໝົດ.
ມັນຖືກຈັດຕຽມໄວ້ສຳລັບມະນຸດສອງຈຳພວກ
ຊຶ່ງກວມເອົາເກືອບທັງໂລກ—ພວກທີ່ຈະຮອດຄວາມລອດໂດຍຄຸນຄວາມດີຂອງຕົນ
ແລະພວກທີ່ຈະຮອດຄວາມລອດທັງທີ່ຍິ່ງຢູ່ໃນບາບຂອງຕົນ.
ນີ້ແຫລະເປັນຄວາມລັບແຫ່ງອຳນາດຂອງມັນ."

"ວັນເວລາແຫ່ງຄວາມມືດມົວທາງບັນຍາຢ່າງໃຫຍ່ໄດ້ຖືກສະແດງວ່າເປັນປະໂຫຍດຕໍ່ຄວາມສຳເລັດຂອງອຳ
ນາດສັນຕະປາປາ. ຕໍ່ໄປຍັງຈະຖືກພິສູດອີກວ່າ ວັນເວລາແຫ່ງແສງສະຫວ່າງທາງບັນຍາຢ່າງໃຫຍ່
ກໍເປັນປະໂຫຍດຕໍ່ຄວາມສຳເລັດຂອງມັນຢ່າງເທົ່າກັນ. ໃນຍຸກອະດີດ,
ເມື່ອມະນຸດປາສະຈາກພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະປາສະຈາກຄວາມຮູ້ແຫ່ງຄວາມຈິງ,
ດວງຕາຂອງເຂົາຖືກປິດບັງໄວ້, ແລະຫລາຍພັນຄົນຖືກດັກຈັບ
ໂດຍບໍ່ເຫັນຕາໜ່າງທີ່ກຶກໄວ້ສຳລັບຕົນຂອງຕົນ.
ໃນຄົນຮຸ່ນນີ້ຫລາຍຄົນທີ່ດວງຕາຖືກແສງຈ້າຂອງການຄາດຄະເນຂອງມະນຸດ,
'ວິທະຍາສາດທີ່ເອີ້ນຊື່ຢ່າງຜິດງ່າຍນັ້ນ,' ເຮັດໃຫ້ເຂົາມອງບໍ່ເຫັນຕາໜ່າງ, ແລະເດີນເຂົ້າໄປໃນນັ້ນຢ່າງງ່າຍດາຍ
ດູດດັງຄົນທີ່ຖືກປິດຕາ.
ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງກຳນົດໃຫ້ພະລັງທາງບັນຍາຂອງມະນຸດຖືກຖືເປັນຂອງປະທານຈາກພຣະຜູ້ສ້າງຂອງຕົນ
ແລະໃຫ້ນຳໃຊ້ໃນການຮັບໃຊ້ຄວາມຈິງແລະຄວາມອຸບທຳ; ແຕ່ເມື່ອຄວາມຈອງຫອງ
ແລະຄວາມທະເຍືະຍານຖືກຫລ່ຽງໄວ້,
ແລະເມື່ອມະນຸດຍົກທິດສະດີຂອງຕົນເອງເໝາະພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ,
ເມື່ອນັ້ນສະຕິບັນຍາສາມາດກຳລັງຄວາມເສຍຫາຍໄດ້ຫລາຍກວ່າຄວາມບໍ່ຮູ້ ດັ່ງນັ້ນ
ວິທະຍາສາດອັນບອມໃນສະໄໝບັດຈຸບັນ, ຊຶ່ງບ່ອນທຳລາຍຄວາມເຊື້ອໃນພຣະຄຳພີ,
ຈະເພີ່ມວ່າປະສົບຜົນສຳເລັດໃນການຕຽມທາງໃຫ້ແກ່ການຍອມຮັບອຳນາດສັນຕະປາປາ,
ພ້ອມດ້ວຍຮູບແບບອັນອຸດົມໃຫ້ໃຈຂອງມັນ,
ຢ່າງສຳເລັດພໍກັບທີ່ການກັກໄວ້ຊຶ່ງຄວາມຮູ້ໄດ້ເປີດທາງໃຫ້ແກ່ການຂະຫຍາຍອຳນາດຂອງມັນໃນຍຸກມືດ."

“ໃນຂະບວນການຕ່າງໆທີ່ກຳລັງດຳເນີນຢູ່ໃນສະຫະລັດເວລານີ້
ເພື່ອຮັບປະກັນໃຫ້ສະຖາບັນແລະຂະບວນປະຕິບັດຂອງຄຣິດຈັກໄດ້ຮັບການໝູນຫຼັງຈາກລັດນັ້ນ
ພວກໂປຣແຕສຕັງກຳລັງດຳເນີນຕາມຮອຍຕີນຂອງພວກຄາໂຕລິກ. ຍັງໄປກວ່ານັ້ນ ພວກເຂົາກຳລັງເປີດ
ປະຕູໃຫ້ອຳນາດສັນຕະປາບາໄດ້ກັບຄືນມາຮັບອຳນາດສູງສຸດຄືນໃນອາເມຣິກາໂປຣແຕສຕັງ
ຊຶ່ງນາໆໄດ້ສູນເສຍໄປແລ້ວໃນໂລກເກົ່າ. ແລະສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ຂະບວນການນີ້ມີຄວາມໝາຍສຳຄັນຫຼາຍຂຶ້ນ
ຄືຄວາມຈິງທີ່ວ່າ ເປົ້າໝາຍຫຼັກທີ່ມຶງໝາຍໄວ້ນັ້ນ
ແມ່ນການບັງຄັບໃຫ້ຖືຮັກສາວັນອາທິດ—ຂະນະທີ່ທ່ານຽມອັນໜຶ່ງທີ່ມີຕົ້ນກຳເນີດມາຈາກໂຣມ
ແລະຊຶ່ງນາໆອ້າງວ່າເປັນເຄື່ອງໝາຍແຫ່ງອຳນາດຂອງນາໆ. ນັ້ນແຫຼະຄືຈິດວິນຍານຂອງອຳນາດສັນຕະປາບ
າ—ຈິດວິນຍານແຫ່ງການປະນີປະນອມຕາມຂະນົບຂອງໂລກ, ການຍົກຍ້ອງປະເພນີຂອງມະນຸດໄວ້ເໝືອນ
ຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ—ກຳລັງແຜ່ຊຶມເຂົ້າໄປໃນຄຣິດຈັກໂປຣແຕສຕັງ
ແລະກຳລັງນຳພາພວກເຂົາໃຫ້ກະທຳວຽກງານດຽວກັນໃນການຍົກຊູວັນອາທິດ
ດັ່ງທີ່ອຳນາດສັນຕະປາບາໄດ້ກະທຳມາກ່ອນພວກເຂົາ.”

“ຖ້າຜູ້ອ່ານບາຖະໜາຈະເຂົ້າໃຈເຖິງບັນດາຕົວແທນທີ່ຈະຖືກນຳໃຊ້ໃນການຕໍ່ສູ້ອັນໃກ້ຈະມາເຖິງນີ້ ທ່ານກໍ່ພໍ
ຽງແຕ່ຕິດຕາມບັນທຶກເຖິງວິທີການທີ່ໂຣມໄດ້ນຳໃຊ້ເພື່ອເປົ້າໝາຍອັນດຽວກັນນັ້ນໃນຍຸກສະໄໝທີ່ຜ່ານມາ.
ຖ້າທ່ານບາຖະໜາຈະຮູ້ວ່າພວກປາປິສ ແລະ ພວກໂປຣແຕສຕັນທີ່ຮ່ວມມືກັນ
ຈະຈັດການກັບຜູ້ທີ່ປະຕິເສດຄຳສອນອັນເປັນຫຼັກເຊື້ອຂອງພວກເຂົາແນວໃດ
ກໍ່ຂໍໃຫ້ທ່ານເບິ່ງຈິດວິນຍານທີ່ໂຣມໄດ້ສະແດງອອກຕໍ່ວັນຊະບາໂຕ ແລະ ຕໍ່ບັນດາຜູ້ປົກປ້ອງວັນນັ້ນ.”

“ພຣະຣາຊກຳນົດ, ສະພາສາກົນທົ່ວໄປ, ແລະຂັບບັນຍັດຂອງຄຣິດຈັກທີ່ມີອຳນາດຜ່າຍໂລກຄຳຈຸນ ເປັນຂັ້ນຕອນ
ທີ່ເຮັດໃຫ້ວັນພິທີຂອງຄົນນອກສາສະໜານນັ້ນໄດ້ຮັບຕຳແໜ່ງອັນມີກຽດໃນໂລກຄຣິດສະຕຽນ.
ມາດຕະການສາທາລະນະປະການທຳອິດທີ່ບັງຄັບໃຫ້ຖືຮັກສາວັນອາທິດ
ແມ່ນກົດໝາຍທີ່ຈັກກະພັດຄອນສະແຕນຕິນຕຣາຂັນ. (A.D. 321)
ພຣະຣາຊກຳນົດໃດກໍ່ກຳນົດໃຫ້ຊາວເມືອງພັກຜ່ອນໃນ “ວັນອັນຄວນເຄົາລົບແຫ່ງຕາເວັນ,”
ແຕ່ອະນຸຍາດໃຫ້ຊາວຊົນນະບົດສືບຕໍ່ວຽກງານກະສິກຳຂອງຕົນໄດ້.
ເຖິງແມ່ນໂດຍສາລະສຳຄັນແລ້ວມັນເປັນກົດໝາຍຂອງຄົນນອກສາສະໜາ,
ແຕ່ກໍ່ໄດ້ຖືກຈັກກະພັດບັງຄັບໃຊ້ພາຍຫຼັງການຍອມຮັບຄຣິດສາສະໜາຂອງພຣະອົງຢ່າງເປັນພິທີທຳນັ້ນ.”

“ເນື່ອງຈາກພຣະບັນຊາແຫ່ງກະສັດບໍ່ອາດເປັນສິ່ງທີ່ແທນອັນພຽງພໍສຳລັບສົດອຳນາດແຫ່ງພຣະເຈົ້າ,
ຢູເຊບຽສ, ອະທິການຜູ້ໜຶ່ງຜູ້ສະແຫວງຫາຄວາມໂບດບາຍຈາກເຈົ້ານາຍ,
ແລະຜູ້ເປັນມຸດສະຫາຍຄົນສະເພາະ ແລະຜູ້ປະຈົບປະແຈງຂອງຄອນສະແຕນຕິນ,
ໄດ້ສະເໜີຂໍ້ອ້າງວ່າພຣະຄຣິດໄດ້ຍ້າຍວັນຊະບາໂຕໄປເປັນວັນອາທິດ.
ບໍ່ມີອຳພະຍານແມ່ນແຕ່ປະການດຽວຈາກພຣະຄຳພີຖືກນຳມາສະແດງເພື່ອພິສູດຄຳສອນໃໝ່ນັ້ນ.
ຢູເຊບຽສເອງກໍ່ຍອມຮັບໂດຍບໍ່ຮູ້ຕົວເຖິງຄວາມເທັດຂອງມັນ
ແລະຊີ້ໄປຫາຜູ້ກຳນົດທີ່ເທົ່າຈົງຂອງການປ່ຽນແປງນັ້ນ. ‘ທຸກສິ່ງ,’ ລາວກ່າວ,
‘ບໍ່ວ່າສິ່ງໃດກໍ່ຕາມທີ່ເປັນໜ້າທີ່ຈະຕ້ອງກະທຳໃນວັນຊະບາໂຕ,
ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ພວກເຮົາໄດ້ຍ້າຍໄປສູ່ວັນຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.’—Robert Cox, Sabbath Laws and
Sabbath Duties, page 538. ແຕ່ຂໍ້ຕົກຖຽງເລື່ອງວັນອາທິດນັ້ນ,
ເຖິງແມ່ນຈະປາດສະຈາກພື້ນຖານພຽງໃດກໍ່ຕາມ,
ກໍ່ໄດ້ເປັນຕົ້ນເຫດໃຫ້ມະນຸດກຳຫານຂຶ້ນໃນການຢຽບຢຳວັນຊະບາໂຕຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.
ບັນດາຜູ້ປົກປ້ອງບາຖະໜາຈະໄດ້ຮັບກຽດຈາກໂລກ ກໍ່ໄດ້ຍອມຮັບເຫດສະການອັນເປັນທີ່ນິຍົມນັ້ນ.”

“ເມື່ອລະບົບສັນຕະປາບາໄດ້ຖືກສະຖາປະນາຂຶ້ນຢ່າງໜັ້ນຄົງແລ້ວ,
ວຽກງານແຫ່ງການຍົກຊູວັນອາທິດກໍ່ໄດ້ຖືກດຳເນີນຕໍ່ໄປ. ຢູ່ໃນໄລຍະໜຶ່ງ
ປະຊາຊົນຍັງປະກອບແຮງງານທາງກະສິກຳເມື່ອບໍ່ໄດ້ເຂົ້າມາມັດສະການໃນໂບດ,

ແລະວັນທີຈັດຍັງຄົງຖືກນັບຖືວ່າເປັນວັນຊະບາໂຕ.

ແຕ່ການປ່ຽນແປງໄດ້ຖືກກົດໝາຍຂັດຂວາງຄ່ອຍໆແຕ່ໝື່ນຄົງ.

ຜູ້ທີ່ດຳລົງຕຳແໜ່ງອັນສັກສິດຖືກຫ້າມບໍ່ໃຫ້ພິພາກສາຄະດີຂັດແຍ້ງຜ່າຍບ້ານເມືອງໃດໆໃນວັນອາທິດ. ຫຼັງຈາກນັ້ນບໍ່ດົນ, ບຸກຄົນທຸກຄົນ ບໍ່ວ່າຈະມີຊື່ນິຍົມໃດ ກໍຖືກບັນຊາໃຫ້ລະເວີນຈາກວຽກງານທຳມະດາ, ໂດຍມີໂທດບັບໃໝສຳລັບຄົນເສລີ ແລະໂທດເພີ່ມເຕີມສຳລັບຜູ້ຮັບໃຊ້. ຕໍ່ມາ ໄດ້ມີການປະກາດກຳນົດວ່າ ຄົນຮັ່ງມີຈະຕ້ອງຖືກລົງໂທດດ້ວຍການສູນເສຍຊັບສິນເຄື່ອງໜຶ່ງ; ແລະໃນທີ່ສຸດ ຖ້າຍັງດຶກຢູ່ ພວກເຂົາຈະຕ້ອງຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນທາດ. ສ່ວນຊົນຊັ້ນຕ່ຳຈະຕ້ອງທົນຕໍ່ການເນລະເທດຕະຫຼອດໄປ."

"ການອັດສະຈັນຕ່າງໆກໍໄດ້ຖືກນຳມາໃຊ້ເຊັ່ນກັນ. ໃນບັນດາເຫດອັດສະຈັນອື່ນໆ ມີລາຍງານວ່າ ຊາວໂຮ່ຟຣັງຄົງກຳລັງຈະໂຖນາຂອງຕົນໃນວັນອາທິດ ໄດ້ເຊັດຄັນໂຖນາຂອງຕົນດ້ວຍເຫຼັກຊືນໜຶ່ງ ແລະເຫຼັກນັ້ນກໍຕິດແນ້ນຢູ່ໃນມືຂອງລາວ ແລະເປັນເວລາສອງປີລາວໄດ້ຖືມັນຕິດຕົວໄປກັບລາວ, 'ເພື່ອຄວາມເຈັບປວດແລະຄວາມອັບອາຍຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງຂອງລາວ.'—Francis West, Historical and Practical Discourse on the Lord's Day, ໜ້າ 174."

"ຕໍ່ມາ ສັນຕະປາບາໄດ້ອ້ອກຄຳສັ່ງວ່າ ປະໂຮຫິດປະຈຳຕຳບົນຄວນຕັກເຕືອນບັນດາຜູ້ທີ່ລະເມີດວັນອາທິດ ແລະໃຫ້ຊັກຊວນພວກເຂົາໄປໂບດ ແລະກ່າວຄຳອະທິຖານ ເກງວ່າພວກເຂົາຈະນຳພາໄພພິບັດອັນໃຫຍ່ຫຼວງມາສູ່ຕົນເອງແລະເພື່ອນບ້ານ. ສະພາສາສະໜາໜຶ່ງໄດ້ຍົກເຫດຜົນຂຶ້ນມາ ຊຶ່ງໄດ້ຖືກນຳໃຊ້ກັນຢ່າງແພ່ຫຼາຍ ແມ່ນແມ່ນແຕ່ໃນບັນດາໂປຣເຕສຕັງດ້ວຍ ວ່າ ເນື່ອງຈາກມີບາງຄົນຖືກຜ້າຜາໃນຂະນະກຳລັງເຮັດວຽກໃນວັນອາທິດ ດັ່ງນັ້ນ ມັນຈຶ່ງຕ້ອງເປັນວັນຊະບາໂຕ. 'ເຫັນໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນ,' ບັນດາປະມຸຂສາສະໜາໄດ້ກ່າວ, 'ວ່າ ຄວາມບໍ່ພໍພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງພຽງໃດຕໍ່ການລະເລີຍວັນນີ້ຂອງພວກເຂົາ.' ແລ້ວຈຶ່ງໄດ້ມີການຮ້ອງຂໍໃຫ້ບັນດາປະໂຮຫິດແລະສາສະນາຈານ, ກະສັດແລະເຈົ້ານາຍ, ແລະປະຊາຊົນຜູ້ສັດຊື່ທັງປວງ 'ໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມ ແລະຄວາມເອົາໃຈໃສ່ຢ່າງເຕັມທີ່ສຸດ ເພື່ອໃຫ້ວັນນັ້ນໄດ້ຮັບການພົ້ນຟູກຽດຕິຍົດຂອງມັນ ແລະເພື່ອກຽດສັກສິດຂອງຄຣິດສາສະໜາ ໃຫ້ຖືກຖືປະຕິບັດດ້ວຍຄວາມເຄົາລົບສັດທາຫຼາຍຂຶ້ນໃນເວລາຕໍ່ໄປ.'—Thomas Morer, Discourse in Six Dialogues on the Name, Notion, and Observation of the Lord's Day, page 271."

"ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າຂອງສະພາຕ່າງໆພົບສູດໃຫ້ເຫັນວ່າບໍ່ພຽງພໍ ບັນດາຜູ້ມີອຳນາດຜ່າຍບ້ານເມືອງຈຶ່ງຖືກຮ້ອງຂໍໃຫ້ອ້ອກລັດຖະດຳລັດທີ່ຈະສ້າງຄວາມຫວາດຫວັນໃນຈິດໃຈຂອງປະຊາຊົນ ແລະບັງຄັບໃຫ້ເຂົາເວີນຈາກການເຮັດວຽກໃນວັນອາທິດ. ໃນສະໄໝປະຊຸມສັງຄະສະພາທີ່ຈັດຂຶ້ນໃນນະຄອນໂຮມ ຄຳຕັດສິນທັງໝົດກ່ອນໜ້ານັ້ນໄດ້ຖືກຢືນຢັນຊ້ຳອີກດ້ວຍພະລັງແລະຄວາມສັງກ້າງາມທີ່ຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ. ພ້ອມກັນນັ້ນ ມັນຍັງໄດ້ຖືກບັນຈຸເຂົ້າໃນກົດໝາຍຂອງຄຣິດຕະຈັກ ແລະຖືກບັງຄັບໃຊ້ໂດຍອຳນາດຜ່າຍບ້ານເມືອງທົ່ວເກຣັກທັງໝົດແຫ່ງຄຣິດຕະສາສະໜາຈັກ. (ເບິ່ງ Heylyn, History of the Sabbath, pt. 2, ch. 5, sec. 7.)"

"ແຕ່ການຂາດອຳນາດຮອງຮັບຈາກພຣະຄຳພີສຳລັບການຖືວັນອາທິດ ກໍໄດ້ກ່ອນໃຫ້ເກີດຄວາມອຶດອັດລຳບາກຢ່າງບໍ່ນ້ອຍ. ປະຊາຊົນໄດ້ຕັ້ງຄຳຖາມເຖິງສິດຂອງບັນດາອາຈານຂອງຕົນ ໃນການປະຖົມຄຳປະກາດອັນແນ່ນອນຂອງພຣະເຢໄຫວວ່າ, 'ວັນທີ່ຈັດເປັນວັນຊະບາໂຕຂອງພຣະອົງຜູ້ເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ,' ເພື່ອຈະໃຫ້ກຽດແກ່ວັນແຫ່ງດວງອາທິດ. ເພື່ອອຸດຊ່ອງວ່າງອັນເກີດຈາກການຂາດພະຍານຫຼັກຖານຈາກພຣະຄຳພີ ຈຳເປັນຕ້ອງຫາອຸບາຍອື່ນມາໃຊ້. ຜູ້ສັ່ງເສີມວັນອາທິດຜູ້ຫນຶ່ງທີ່ມີໃຈຮ້ອນຮົ່ນ

ຜູ້ຊົງໃນຊ່ວງບາຍສັດຕະວັດທີສິບສອງໄດ້ໄປຢູ່ມບັນດາຄຣິສຕະຈັກໃນອັງກິດ
ໄດ້ຖືກຕ່ຳນໂດຍພະຍານຜູ້ສັດຊື່ຄວາມຈິງ; ແລະຄວາມພະຍາຍາມຂອງເຂົາກໍໄຮ້ຜົນຢ່າງຍິ່ງ
ຈົນເຂົາຈາກປະເທດນັ້ນໄປຊົ່ວຄາວ ແລະສະແຫວງຫາວິທີບາງຢ່າງເພື່ອບັງຄັບໃຫ້ຄຳສອນຂອງຕົນມີຜົນ.
ເມື່ອເຂົາກັບຄືນມາ ຂໍຂາດຕົກບົກພ່ອງນັ້ນກໍໄດ້ຖືກອຸດຕຸ້ມແລ້ວ, ແລະໃນການທ່າງານພາຍຫຼັງຂອງເຂົາ
ເຂົາໄດ້ພົບຄວາມສຳເລັດຫຼາຍຂຶ້ນ. ເຂົາໄດ້ນຳມ້ວນເອກະສານມາກັບຕົນ
ໂດຍອ້າງວ່າເປັນສິ່ງທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າເອງ, ຊຶ່ງໃນນັ້ນມີຄຳບັນຊາອັນຈຳເປັນສຳລັບການຖືວັນອາທິດ,
ພ້ອມທັງຄຳຊຸ້ນນຳສະພຶກວ່າເພື່ອທຳໃຫ້ຜູ້ບໍ່ເຊືອຟັງຕົກໃຈ. ເອກະສານອັນ “ລຳຄ່າ”
ນີ້—ຊຶ່ງເປັນຂອງປອມອັນຕ່ຳຊ້ຳພັງກັບສະຖາບັນທີ່ມັນຄ້າຈຸນ—ຖືກກ່າວວ່າໄດ້ຕົກມາຈາກສະຫວັນ
ແລະຖືກພົບຢູ່ໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ, ບົນແທນບູຊາຂອງ St. Simeon, ໃນ Golgotha. ແຕ່ທີ່ຈິງແລ້ວ
ພະລາຊະວົງຂອງສັນຕະປາປາທິໂຣມ ແມ່ນແຫຼ່ງກຳເນີດທີ່ມັນໄດ້ອອກມາ.
ການສ້າງແລະການປອມແບ່ງເພື່ອສົ່ງເສີມອຳນາດແລະຄວາມຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງຂອງຄຣິສຕະຈັກ
ໃນທຸກຍຸກທຸກສະໄໝ ໄດ້ຖືກລ່າດັບຊັ້ນຜູ້ນຳຂອງສັນຕະປາປາຖືວ່າເປັນສິ່ງຊອບທຳ.”

“ໜັງສືມ້ວນນັ້ນໄດ້ຫ້າມການທ່າງານຕັ້ງແຕ່ຊົ່ວໂມງທີເກົ້າ ຄືສາມໂມງແລງ ໃນຕອນບ່າຍຂອງວັນເສົາ
ຈົນເຖິງຕາເວັນຂຶ້ນໃນວັນຈັນ;
ແລະມີການປະກາດວ່າອຳນາດຂອງມັນໄດ້ຮັບການຍືນຍັນໂດຍການອັດສະຈັນຫຼາຍປະການ.
ມີການລາຍງານວ່າ ຜູ້ຄົນທີ່ຮັດວຽກເກີນເວລາທີ່ກຳນົດໄດ້ຖືກລົງໂທດດ້ວຍອາການອຳມະພາດ.
ຊ່າງໄມຄົນໜຶ່ງຜູ້ພະຍາຍາມບົດເຂົ້າສາລະຂອງຕົນ ໄດ້ເຫັນວ່າ ແທນທີ່ຈະເປັນແບ່ງ
ກັບມີສາຍເລືອດໄຫຼເພິ່ງອອກມາ ແລະກົງລືມກໍຍຸດນຶ່ງ ເຖິງແມ່ນວ່າກະແສນ້ຳຈະໄຫຼແຮງກໍຕາມ.
ຜູ້ຍິງຄົນໜຶ່ງຜູ້ນຳແບ່ງທີ່ນິວດແລ້ວເຂົ້າໄປໃນເຕົາອົບ ກັບພົບວ່າເມື່ອນຳອອກມາມັນຍັງດົບຢູ່
ເຖິງແມ່ນວ່າເຕົາອົບຈະຮ້ອນຫຼາຍກໍຕາມ. ອີກຄົນໜຶ່ງຜູ້ຕຽມແບ່ງໄວ້ສຳລັບການອົບໃນຊົ່ວໂມງທີເກົ້າ
ແຕ່ຕັດສິນໃຈວ່າຈະເກັບມັນໄວ້ຈົນຮອດວັນຈັນ, ກັບພົບໃນມືຖັດມາວ່າມັນໄດ້ຖືກທຳໃຫ້ເປັນເຂົ້າຈີ້ອັນ
ແລະຖືກອົບສຸກໂດຍລົດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ. ຊາຍຄົນໜຶ່ງຜູ້ອົບເຂົ້າຈີ້ຫຼັງຈາກຊົ່ວໂມງທີເກົ້າໃນວັນເສົາ
ໄດ້ພົບວ່າ ເມື່ອລາວຫັກມັນໃນເຊົ້າວັນຕໍ່ມາ ເລືອດກໍໄຫຼເພິ່ງອອກຈາກນັ້ນ.
ໂດຍການກູ້ລືອກອັນໄຮ້ເຫດຜົນແລະງົມງາຍເຊັ່ນນີ້
ບັນດາຜູ້ສົ່ງເສີມວັນອາທິດໄດ້ພະຍາຍາມສະຖາປະນາຄວາມສັກສິດຂອງມັນ. (ເບິ່ງ Roger de Hoveden,
Annals, vol. 2, pp. 526–530.)”

“ໃນປະເທດສະກັອດແລນ ກໍເຊັ່ນດຽວກັນກັບໃນອັງກິດ ການໃຫ້ຄວາມນັບຖືເຖິງວັນອາທິດຫຼາຍຂຶ້ນໄດ້ຖືກ
ທຳໃຫ້ໝັ້ນຄົງໂດຍການນຳເອົາບາງສ່ວນຂອງວັນຊະບາໂຕບູຮານມາຜູກຮວມໄວ້ກັບມັນ.
ແຕ່ເວລາທີ່ກຳນົດໃຫ້ຖືວ່າບໍ່ລົງສູດນັ້ນແຕກຕ່າງກັນໄປ.
ລາຊະດຳລັດສະບັບໜຶ່ງຈາກກະສັດແຫ່ງສະກັອດແລນໄດ້ປະກາດວ່າ
'ວັນເສົານັບແຕ່ສິບສອງໂມງທ່ຽງຄວນຖືວ່າເປັນເວລາອັນບໍ່ລົງສູດ,' ແລະບໍ່ໃຫ້ຜູ້ໃດ
ນັບແຕ່ເວລານັ້ນຈົນເຖິງເຊົ້າວັນຈັນ ເຂົ້າຮ່ວມໃນທຸລະກິດທາງໂລກ.—Morer, ໜ້າ 290, 291.”

“ແຕ່ເຖິງຢ່າງນັ້ນ ທ່າມກາງຄວາມພະຍາຍາມທັງປວງເພື່ອສ້າງຕັ້ງຄວາມສັກສິດຂອງວັນອາທິດ
ພວກຄາທອລິກເອງກໍໄດ້ຍ້ອມຮັບຢ່າງເປີດເຜີຍເຖິງສິດອຳນາດອັນມາຈາກພຣະເຈົ້າຂອງວັນຊະບາໂຕ
ແລະເຖິງຕົນກໍເນີດຈາກມະນຸດຂອງສະຖາບັນທີ່ໄດ້ເຂົ້າມາແທນທີ່ມັນ. ໃນສະຕະວັດທີສິບຫົກ
ສະພາສັນຕະປາປາແຫ່ງໜຶ່ງໄດ້ປະກາດໄວ້ຢ່າງຊັດເຈນວ່າ: ‘ໃຫ້ຄຣິສຕຽນທັງປວງຈົງລະນຶກວ່າ
ວັນທີ່ເຈັດໄດ້ຖືກຊຳລະໃຫ້ບໍ່ລົງສູດໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະໄດ້ຖືກຮັບໄວ້ແລະຖືປະຕິບັດ
ບໍ່ແຕ່ໂດຍຊາວຍີວເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ໂດຍຄົນອື່ນທັງປວງທີ່ອ້າງວ່ານະມັດສະການພຣະເຈົ້າດ້ວຍ; ເຖິງແມ່ນວ່າພ
ວກເຮົາຜູ້ເປັນຄຣິສຕຽນໄດ້ປ່ຽນວັນຊະບາໂຕຂອງເຂົາໃຫ້ເປັນວັນຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.’—Ibid., ໜ້າ
281, 282. ບັນດາຜູ້ທີ່ກຳລັງບົດເບື້ອນພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ
ມີໄດ້ບໍ່ຮູ້ເຖິງລັກສະນະຂອງການກະທຳນັ້ນ. ພວກເຂົາໄດ້ຕັ້ງຕົນຂຶ້ນເໝືອພຣະເຈົ້າຢ່າງຈິງໃຈ.”

“ຕົວຢ່າງອັນເດັ່ນຊັດຢ່າງໜຶ່ງແຫ່ງນະໂຍບາຍຂອງໂຣມຕໍ່ຜູ້ທີ່ບໍ່ເຫັນພ້ອມກັບນາງ
ໄດ້ຖືກສະແດງໃຫ້ເຫັນໃນການຂົ່ມເຫັງອັນຍາວນານແລະນອງເລືອດຕ່ຳ ວາດ Waldenses,
ບາງຄົນໃນພວກເຂົາເປັນຜູ້ຖືຮັກສາວັນຊະບາໂຕ.
ຄົນອື່ນໆໄດ້ຮັບຄວາມທຸກທໍລະມານໃນລັກສະນະຄ້າຍຄືກັນ
ເນື່ອງຈາກຄວາມສັດຊື່ຂອງເຂົາຕໍ່ພຣະບັນຍັດຂໍ້ທີສີ່. ປະຫວັດຂອງຄຣິສຕະຈັກໃນ Ethiopia ແລະ
Abyssinia ມີຄວາມສຳຄັນເປັນພິເສດ. ທ່າມກາງຄວາມມືດມົວແຫ່ງຍຸກມືດ,
ຄຣິສຕຽນແຫ່ງອາຟຣິກາກາງໄດ້ຫາຍໄປຈາກສາຍຕາ ແລະຖືກໂລກລົມເລືອນ,
ແລະຕະຫຼອດຫຼາຍສັດຕະວັດພວກເຂົາໄດ້ຊີ້ນຊົມເສລີພາບໃນການປະຕິບັດຄວາມເຊື່ອຂອງຕົນ.
ແຕ່ໃນທີ່ສຸດ ໂຣມກໍໄດ້ຮູ້ເຖິງການມີຢູ່ຂອງພວກເຂົາ, ແລະຈັກກະພັດແຫ່ງ Abyssinia
ກໍຖືກຫຼອກລໍໃຫ້ຍອມຮັບສັນຕະພາບເປັນຜູ້ແທນຂອງພຣະຄຣິດໃນໄມ້ຊຳ.
ການຍອມຮັບອັນນີ້ໄດ້ຕິດຕາມມາ.”

“ໄດ້ມີການອອກພຣະບັນຍັດຫ້າມການຖືຮັກສາວັນຊະບາໂຕ ໂດຍມີການລົງໂທດຢ່າງຮ້າຍແຮງທີ່ສຸດ. (ເບິ່ງ
Michael Geddes, Church History of Ethiopia, ໜ້າ 311, 312.) ແຕ່ບໍ່ດົນ
ການກົດຂີ່ຂອງສັນຕະພາບກາງໄດ້ກ້າຍເປັນແອກທິບິບຣັດເຈັບປວດຢ່າງຍິ່ງ
ຈົນຊາວອາບິດຊີເນຍຕັ້ງໃຈຈະຫັກມັນອອກຈາກຄໍຂອງຕົນ. ຫຼັງຈາກການຕໍ່ສູ້ອັນໂຫດຮ້າຍ
ພວກໂຣມັນຄາທອລິກໄດ້ຖືກຂັບໄລ່ອອກຈາກດິນແດນຂອງເຂົາ
ແລະຄວາມເຊື່ອອັນເກົ່າແກ່ໄດ້ຮັບການຟື້ນຟູຄືນມາ. ບັນດາຄຣິດຈັກໄດ້ຊີ້ນຊົມຍືນດີໃນເສລີພາບຂອງຕົນ
ແລະພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍຫຼົງລົງມືດຮຽນທີ່ໄດ້ຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບການຫຼອກລວງ, ຄວາມຄັງສາສະໜາ,
ແລະອຳນາດເດັດຂາດຂອງໂຣມ. ພາຍໃນອານາຈັກອັນໂດດດ່ຽວຂອງພວກເຂົາ ພວກເຂົາພິຈາລະນາວ່າລົງຢູ່
ໂດຍບໍ່ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກແກ່ຄຣິດສະສາສະໜາທີ່ເຫຼືອທັງປວງ.”

ຄຣິສຕະຈັກທັງຫຼາຍໃນອາຟຣິກາໄດ້ຮັກສາວັນຊະບາໂຕ
ດັ່ງທີ່ຄຣິສຕະຈັກສັນຕະພາບເຄີຍຮັກສາກ່ອນການຫຼົງເສຍຢ່າງສົມບູນຂອງນາງ.
ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາຮັກສາວັນທິຈັດໄວ້ດ້ວຍການເຊື່ອຟັງພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ,
ພວກເຂົາກໍ່ງົດເວນຈາກການທ່າງານໃນວັນອາທິດ ຕາມຂະບວນປະເພນີຂອງຄຣິສຕະຈັກ.
ເມື່ອໄດ້ຮັບອຳນາດສູງສຸດແລ້ວ ໂຣມໄດ້ຢຽບຢຳວັນຊະບາໂຕຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອຍົກຊູຂອງຕົນເອງຂຶ້ນ;
ແຕ່ຄຣິສຕະຈັກທັງຫຼາຍໃນອາຟຣິກາ ທີ່ຖືກຊ່ອນໄວ້ເກືອບໜຶ່ງພັນປີ ໄດ້ມີສ່ວນໃນການຫຼົງເສຍນີ້.
ເມື່ອຖືກນຳເຂົ້າຢູ່ໃຕ້ອິດທິພົນຄອບງ່າຂອງໂຣມ ພວກເຂົາຖືກບັງຄັບໃຫ້ລະເຫີຍວັນຊະບາໂຕອັນແທ້ຈິງ
ແລະຍົກຊູວັນຊະບາໂຕອັນປອມ; ແຕ່ທັນທີທີ່ພວກເຂົາໄດ້ອິດສະລະພາບຄືນມາ
ພວກເຂົາກໍ່ກັບຄືນສູ່ການເຊື່ອຟັງພຣະບັນຍັດຂໍ້ທີສີ່.

ບັນທຶກເຫຼົ່ານີ້ແຫ່ງອະດີດໄດ້ເປີດເຜີຍຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງເຖິງຄວາມເປັນສັດຕູຂອງໂຣມຕໍ່ວັນຊະບາໂຕອັນແທ້
ຈິງ ແລະຕາຍບັນດາຜູ້ທີ່ປົກປ້ອງມັນ ພ້ອມທັງວິທີການທີ່ນາງໃຊ້ເພື່ອໃຫ້ກຽດແກ່ສະຖາບັນທີ່ນາງໄດ້ສ້າງຂຶ້ນ.
ພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າສອນວ່າ ພາບເຫດການເຫຼົ່ານີ້ຈະຖືກທຳຊ້ຳອີກ ເມື່ອພວກໂຣມັນຄາທອລິກ
ແລະພວກໂປຣເຕສຕັນຈະຮ່ວມມືກັນເພື່ອຍົກຊູວັນອາທິດ.

ຄຳພະຍາກອນໃນ Revelation 13 ປະກາດວ່າ ອຳນາດທີ່ຖືກແທນໂດຍສັດຮ້າຍທີ່ມີເຂົ້າຄ້າຍລູກແກະ
ຈະເຮັດໃຫ້“ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ບັນດາຜູ້ອາໄສຢູ່ໃນນັ້ນ”
ກາບໄຫວ້ອຳນາດສັນຕະພາບ—ຊຶ່ງໃນທີ່ນີ້ຖືກໝາຍເຖິງໂດຍສັດຮ້າຍທີ່“ຄ້າຍເສືອດາວ.”
ສັດຮ້າຍທີ່ມີສອງເຂົ້ານັ້ນ ຍັງຈະກ່າວ “ແກ່ບັນດາຜູ້ອາໄສຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ
ໃຫ້ພວກເຂົາສ້າງຮູບຈຳລອງໃຫ້ແກ່ສັດຮ້າຍ;” ແລະ ນອກຈາກນັ້ນ ມັນຈະບັງຄັບຄົນທັງປວງ
“ທັງຄົນນ້ອຍແລະຄົນໃຫຍ່, ຄົນຮັ່ງມີແລະຄົນຍາກຈົນ, ຄົນເສລີແລະຂ້າທາດ,”
ໃຫ້ຮັບເຄື່ອງໝາຍຂອງສັດຮ້າຍ. Revelation 13:11–16. ໄດ້ຖືກສະແດງແລ້ວວ່າ
ສະຫະລັດອາເມລິກາແມ່ນອຳນາດທີ່ຖືກແທນໂດຍສັດຮ້າຍທີ່ມີເຂົ້າຄ້າຍລູກແກະ, ແລະ

ຄຳພະຍາກອນນີ້ຈະສຳເລັດເມື່ອສະຫະລັດອາເມລິກາບັງຄັບໃຫ້ຖືກການຮັກສາວັນອາທິດ
ຊົ່ງໂຮມອ້າງວ່າເປັນການຍອມຮັບອັນພິເສດຕໍ່ອຳນາດສູງສຸດຂອງນາງ.
ແຕ່ໃນການສັກກາລະບູຊາຕໍ່ສັນຕະປາບານ ສະຫະລັດອາເມລິກາຈະບໍ່ແມ່ນຢູ່ຕາມລຳພັງ.
ອິດທິພົນຂອງໂຮມໃນບັນດາປະເທດທີ່ຄືຍຍອມຮັບການປົກຄອງຂອງນາງນັ້ນ
ຍັງຫ່າງໄກຈາກການຖືກທຳລາຍໄປແລ້ວ. ແລະ
ຄຳພະຍາກອນໄດ້ທຳນາຍເຖິງການຟື້ນຄືນແຫ່ງອຳນາດຂອງນາງ. “ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນຫົວໜຶ່ງຂອງມັນ
ຄ້າຍກັບຖືກຟື້ນຈົນເຖິງຕາຍ; ແລະ ບາດແຜເຖິງຕາຍຂອງມັນກໍໄດ້ຫາຍດີ. ແລະ
ຊາວໂລກທັງໝົດກໍອັດສະຈັນຕິດຕາມສັດຮ້າຍນັ້ນ.” ຂໍ້ 3. ການຖືກກະທຳໃຫ້ເກີດບາດແຜເຖິງຕາຍນັ້ນ
ຊື່ໄປຫາການລົ້ມລົງຂອງອຳນາດສັນຕະປາບານໃນປີ 1798. ຫຼັງຈາກນີ້ ດັ່ງທີ່ຜູ້ພະຍາກອນກ່າວວ່າ,
“ບາດແຜເຖິງຕາຍຂອງມັນກໍໄດ້ຫາຍດີ. ແລະ ຊາວໂລກທັງໝົດກໍອັດສະຈັນຕິດຕາມສັດຮ້າຍນັ້ນ.”
ໂປໂລກກ່າວຢ່າງຊັດເຈນວ່າ “ຄົນແຫ່ງບາບ” ຈະຄົງຢູ່ຈົນເຖິງການສະເດັດມາຄັ້ງທີສອງ. 2 Thessalonians
2:3–8. ຈົນເຖິງວາລະສຸດທ້າຍຂອງເວລາ ມັນຈະດຳເນີນວຽກງານແຫ່ງການຫຼອກລວງຕໍ່ໄປ. ແລະ ຜູ້ຂຽນ
Revelation ກໍປະກາດເຊັນກັນ ໂດຍກ່າວເຖິງອຳນາດສັນຕະປາບາວ່າ:
“ບັນດາຜູ້ອາໄສຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກຈະກາບໄຫວ້ມັນ,
ຄືຜູ້ທີ່ຊື່ຂອງຕົນບໍ່ໄດ້ຖືກຈາລຶກໄວ້ໃນໜັງສືແຫ່ງຊີວິດ.” Revelation 13:8. ທັງໃນໂລກເກົ່າ ແລະ
ໃນໂລກໃໝ່, ອຳນາດສັນຕະປາບາຈະໄດ້ຮັບການສັກກາລະບູຊາໃນການໃຫ້ກຽດແກ່ສະຖາບັນວັນອາທິດ
ຊົ່ງຕັ້ງຢູ່ແຕ່ພຽງເທິງອຳນາດຂອງຄຣິສຕະຈັກໂຮມັນເທົ່ານັ້ນ.

“ນັບແຕ່ກາງສັດຕະວັດທີສິບເກົ່າ
ບັນດາຜູ້ສັກສາຄຳພະຍາກອນໃນສະຫະລັດອາເມລິກາໄດ້ນຳສະເໜີຄຳພະຍານນີ້ແກ່ໂລກ.
ໃນເຫດການທີ່ກຳລັງເກີດຂຶ້ນໃນບັດນີ້
ເຫັນໄດ້ວ່າກຳລັງມີຄວາມກ້າວໜ້າຢ່າງວ່ອງໄວໄປສູ່ການສຳເລັດຂອງຄຳທຳນາຍ.
ໃນໝູ່ອາຈານໂບຣເຕສແຕນ
ກໍມີການອ້າງສິດອຳນາດຈາກພຣະເຈົ້າສຳລັບການຖືຮັກສາວັນອາທິດເໝືອນກັນ ແລະມີການຂາດຫຼັກຖານ
ຈາກພຣະຄຳພິເໜືອນກັບພວກຜູ້ນຳຝ່າຍສັນຕະປາບາທີ່ໄດ້ປະດິດສ້າງການອັດສະຈັນເພື່ອມາທົດແທນພຣະ
ບັນຊາຈາກພຣະເຈົ້າ. ຄຳອ້າງຫົວ
ການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າຕົກມາເຖິງມະນຸດເນື່ອງຈາກການລະເມີດວັນສະປາໂຕວັນອາທິດ
ຈະຖືກກ່າວຊ້ຳອີກ; ບັດນີ້ກໍເລີ່ມຖືກຜັກດັນແລ້ວ. ແລະຂະບວນການໜຶ່ງເພື່ອບັງຄັບໃຫ້ຖືຮັກສາວັນອາທິດ
ກຳລັງແຜ່ຂະຫຍາຍອຳນາດຢ່າງຮວດແລ້ວ.”

“ຄຣິສຕະຈັກໂຮມັນນັ້ນນຳພາສະດານຢ່າງຍິ່ງໃນຄວາມສະຫງວນແຫຼ່ງຄຸນຄ່າແລະຄວາມເຈົ້າເລ່ນຂອງນາງ.
ນາງສາມາດອ່ານອອກວ່າສິ່ງໃດຈະເກີດຂຶ້ນ. ນາງຄອຍຖ້າເວລາຂອງນາງ ໂດຍເຫັນວ່າບັນດາຄຣິສຕະຈັກໂບ
ຣແຕສຕັນກຳລັງຖວາຍການຄາລະວະແກ່ນາງໃນການຍອມຮັບວັນຊະປາໂຕອັນປອມ ແລະວ່າພວກເຂົາກໍ
ລົງຕຽມການບັງຄັບໃຊ້ມັນໂດຍວິທີການອັນດຽວກັນກັບທີ່ນາງເອງເຄີຍໃຊ້ໃນອະດີດການ.
ບັນດາຜູ້ທີ່ປະຕິເສດແສງສະຫວ່າງແຫ່ງຄວາມຈິງ
ໃນທີ່ສຸດກໍຈະສະແຫວງຫາຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອຈາກອຳນາດທີ່ຕັ້ງຕົນອ້າງວ່າບໍ່ຜິດພາດນີ້
ເພື່ອຍົກຊະຖາບັນໜຶ່ງທີ່ມີກຳເນີດມາຈາກນາງ.
ນາງຈະເຂົ້າມາຊ່ວຍເຫຼືອພວກໂບຣແຕສຕັນໃນການງານນີ້ດ້ວຍຄວາມພ້ອມພຽງສັກບານໃດ
ກໍບໍ່ແມ່ນເລື່ອງຍາກທີ່ຈະຄາດຄະເນ. ຜູ້ໃດຈະເຂົ້າໃຈດີຢື່ງກວ່າບັນດາຜູ້ນຳຝ່າຍສັນຕະປາບາ
ວ່າຈະຈັດການກັບບັນດາຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອຝັງຄຣິສຕະຈັກແນວໃດ?”

“ຄຣິດຕະຈັກໂຮມັນຄາທອລິກ, ພ້ອມດ້ວຍສາຂາແລະຄວາມເຊື່ອມໂຍງທັງປວງຂອງຕົນທົ່ວໂລກ,
ປະກອບເປັນອົງການອັນໃຫຍ່ຫຼວງອັນດຽວພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງສັນຕະສານິກ
ແລະຖືກຈັດຕັ້ງຂຶ້ນເພື່ອຮັບໃຊ້ຜົນປະໂຫຍດຂອງສັນຕະສານິກນັ້ນ.
ສະມາຊິກຜູ້ຮ່ວມສື່ສານຫຼາຍລ້ານຄົນຂອງນາງ, ໃນທຸກປະເທດທົ່ວໂລກ,

ຖືກສົ່ງສອນໃຫ້ຖືວ່າຕົນເອງຖືກຜູກມັດໄວ້ດ້ວຍຄວາມຈິງຮັກພັກດີຕໍ່ສັນຕະປາບາ.
ບໍ່ວ່າສັນຊາດຂອງເຂົາຈະເປັນຢ່າງໃດ ຫຼືລັດຖະບານຂອງເຂົາຈະເປັນຜູ້ໃດ,
ເຂົາຈະຕ້ອງຖືອຳນາດຂອງຄຣິດຕະຈັກວ່າສູງກວ່າອຳນາດອື່ນໃດທັງສົມ.
ແມ່ນແຕ່ເຖິງວ່າເຂົາອາດຈະສາບານຕົນໂດຍໃຫ້ຄຳປະຕິຍານຄວາມຈິງຮັກພັກດີຕໍ່ລັດ,
ແຕ່ເບື້ອງຫຼັງຂອງສິ່ງນີ້ຍັງມີຄຳປະຕິຍານແຫ່ງການເຊື່ອຟັງຕາໂຣມ,
ຊຶ່ງປົດເປື້ອງເຂົາຈາກຄຳມື້ນສັນຍາທຸກປະການທີ່ເປັນປະໂຫຍດຕໍ່ຜົນປະໂຫຍດຂອງນາງ.”

“ປະຫວັດສາດເປັນພະຍານເຖິງຄວາມພະຍາຍາມອັນມີຊີ້ນຳແຈ້ງແລະຕໍ່ເນື່ອງຂອງນາງ
ໃນການແຊກຊຶມຕົນເອງເຂົ້າໄປໃນກິດຈະການຂອງບັນດາປະເທດຊາດ; ແລະເມື່ອໄດ້ຮັບຖານທີ່ຢືນແລ້ວ
ກໍ່ເຮັດດຳເນີນເປົ້າໝາຍຂອງນາງເອງຕໍ່ໄປ
ແມ່ນແຕ່ໂດຍນຳໄປສູ່ຄວາມພິນາດຂອງເຈົ້າຊາຍແລະປະຊາຊົນກໍ່ຕາມ. ໃນປີ 1204 ສັນຕະປາບາ
Innocent III ໄດ້ໃຫ້ Peter II, ກະສັດແຫ່ງ Arragon, ປະຕິຍານອັນຜິດປົກກະຕິດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ວ່າ: ‘ຂ້າພະເຈົ້າ,
Peter, ກະສັດແຫ່ງຊາວ Arragon,
ປະກາດແລະສັນຍາວ່າຈະຊີ້ນຳແລະນອບນໍ້ອມຢູ່ສະເໝີດ້ານຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ສັນຕະປາບາ Innocent,
ຕໍ່ຜູ້ສືບທອດຄາທອລິກຂອງທ່ານ, ແລະຕໍ່ຄຣິສຕະຈັກໂຣມັນ,
ແລະຈະຮັກສາອານາຈັກຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄວ້ຢ່າງສັດຊື່ໃນການນອບນໍ້ອມຕໍ່ທ່ານ,
ປົກປ້ອງຄວາມເຊື່ອຄາທອລິກ, ແລະຂົ່ມເຫັງຄວາມຊົ່ວຊ້າແຫ່ງພວກນອກຮີດ.’—John Dowling, The
History of Romanism, b. 5, ch. 6, sec.

“55. ນີ້ອອດຄ່ອງກັບຄຳກ່າວອ້າງທຶກງ່ວກກັບອຳນາດຂອງສັນຕະປາບາໂຣມັນ ວ່າ
‘ທ່ານມີສິດທີ່ຈະປົດຈັກກະພັດອອກຈາກຕຳແໜ່ງ’ ແລະ ‘ທ່ານສາມາດປົດເປົ້າຜູ້ໃນຕັ້ງກອງຈາກຄວາມ
ຈິງຮັກພັກດີຂອງເຂົາທີ່ມີຕໍ່ຜູ້ປົກຄອງທີ່ບໍ່ຊອບທຳ.’—Mosheim, b. 3, cent. 11, pt. 2, ch. 2, sec. 9,
note 17.”

“ແລະຂໍໃຫ້ຈື່ໄວ້ວ່າ ນີ້ແມ່ນຄຳອວດອ້າງຂອງໂຣມວ່າ ນາງບໍ່ເຄີຍປ່ຽນແປງ. ຫຼັກການຂອງ Gregory
VII ແລະ Innocent III ຍັງຄົງເປັນຫຼັກການຂອງສາດສະໜາຈັກ Roman Catholic ຢູ່ເຫຼົ່ານັ້ນ.
ແລະຖ້ານາງມີອຳນາດ ນາງກໍ່ຈະນຳຫຼັກການເຫຼົ່ານັ້ນມາປະຕິບັດດ້ວຍຄວາມເຂັ້ມແຂງບໍ່ຍິ່ງຫຍ່ອນໄປກວ່າໃນ
ນະໂຍບາຍສັດຕະວັດທີຜ່ານມາ. ພວກ Protestant ຮູ້ຢູ່ນ້ອຍນັກວ່າຕົນກຳລັງເຮັດຫຍັງ
ເມື່ອພວກເຂົາສະເໜີທີ່ຈະຮັບການຊ່ວຍເຫຼືອຈາກໂຣມໃນພາລະກິດແຫ່ງການຍົກຍ້ອງວັນອາທິດ.
ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາມຸ່ງໝັ້ນຈະໃຫ້ຈຸດປະສົງຂອງຕົນບັນລຸຜົນ,
ໂຣມກຳລັງເລັ່ງເຫັນການຟື້ນສະຖາປະນາອຳນາດຂອງນາງຂຶ້ນອີກ,
ເພື່ອກູ້ຄືນອຳນາດສູງສຸດທີ່ນາງເຄີຍສູນເສຍໄປ. ຂໍພຽງແຕ່ໃຫ້ຫຼັກການນີ້ຖືກສະຖາປະນາຂຶ້ນໃນສະຫະລັດ
ວ່າສາດສະໜາຈັກອາດນຳໃຊ້ຫຼືຄວບຄຸມອຳນາດຂອງລັດໄດ້;
ວ່າການຖືປະຕິບັດທາງສາສະໜາອາດຖືກບັງຄັບໃຫ້ຮັກສາໂດຍກົດໝາຍທາງຜ່າຍໂລກ; ໂດຍສະເພາະແລ້ວ
ວ່າອຳນາດຂອງສາດສະໜາຈັກແລະລັດຈະຄອບງຳມະໂນທຳ
ແລ້ວໄຊຊະນະຂອງໂຣມໃນປະເທດນີ້ກໍ່ແນ່ນອນແລ້ວ.

“ພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ຄຳຕອບເຖິງອັນຕະລາຍທີ່ກຳລັງຈະມາເຖິງ; ຖ້າຄຳຕອບນີ້ຖືກເຝີນເສຍ,
ໂລກໂບຣແຕສຕັ້ງຈະໄດ້ຮູ້ວ່າຈຸດປະສົງຂອງໂຣມແທ້ຈິງແມ່ນຫຍັງ
ກໍ່ຕໍ່ເມື່ອສາຍເກີນໄປທີ່ຈະຫຼົບໜີບໍ່ວັງແຮວນັ້ນ. ນາງກຳລັງເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນສູ່ອຳນາດຢ່າງງຽບ. ຄຳສອນຂອງນາງກຳລັງສົ່ງອົດທິພົນຂອງມັນໃນຫ້ອງປະຊຸມນິຕິບັນຍັດ, ໃນບັນດາຄຣິສຕະຈັກ,
ແລະໃນຈິດໃຈຂອງມະນຸດ. ນາງກຳລັງສະສົມໂຄງສ້າງອັນສູງສົ່ງແລະໜັກແໜ້ນຂອງນາງຂຶ້ນໄວ້
ຢູ່ໃນບ່ອນລັບເລັກທີ່ການຂົ່ມເຫັງຂອງນາງໃນອະດີດຈະຖືກເຮັດຊຳອີກ. ຢ່າງລັບໆ ແລະໂດຍບໍ່ຖືກສັງເກດ,
ນາງກຳລັງເສີມກຳລັງຂອງນາງໃຫ້ແຂງແຮງຂຶ້ນ ເພື່ອສົ່ງເສີມຈຸດມຸ່ງໝາຍຂອງນາງເອງ
ເມື່ອເວລາທີ່ນາງຈະລົງມືມາເຖິງ. ສິ່ງທີ່ນາງປາຖະໜາທັງໝົດກໍ່ຄືພົ້ນທິດໄດ້ບັງບ,

ແລະສົງຄາມກຳລັງຖືກມອບໃຫ້ນາງແລ້ວ. ບໍ່ຊ້າເຮົາຈະໄດ້ເຫັນ ແລະຈະໄດ້ຮູ້ສຶກວ່າ
ຈຸດປະສົງຂອງອົງປະກອບໂຮມັນແມ່ນຫຍັງ. ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ຈະເຊື່ອ ແລະເຊື່ອຟັງພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ
ຜູ້ນັ້ນຈະຕ້ອງປະສົບກັບການຕຳໜິແລະການຂົ່ມເຫັງ." The Great Controversy, 563–581.